

ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΣΤΟ ΦΩΣ

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

(Σύντομη Βιογραφία- Ομολογία - Διακονία)

Ζούμε σε εποχές που πολλοί γράφουν βιβλία. Λίγα είναι αξιόλογα και σημαντικά και είναι αποδεκτά από πολύ κόσμο, από ανθρώπους κάθε ηλικίας, μόρφωσης και κοινωνικού επιπέδου. Αρκετά είναι ωφέλιμα και διδακτικά. Και πάρα πολλά απλώς ικανοποιούν την ανθρώπινη ματαιοδοξία. Ο αείμνηστος πατέρας μου **Σάββας Κανταρτζής** έγραψε αρκετά βιβλία. Μόνο τα απομνημονεύματά του, «**ΝΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΡΟΜΦΑΙΑ- Η ΔΑΜΑΣΚΟΣ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΑ**», αποτελούνται από δεκατρείς πυκνογραμμένους τόμους. Παρουσιάζουν ενδιαφέρον γιατί, εκτός από την πολυτάραχη ζωή του, καταγράφει και σημαντικά εθνικά και παγκόσμια ιστορικά γεγονότα, στα χρόνια που έζησε στον Πόντο, στη Ρωσία και στην Ελλάδα.

Ο φίλος **Θεόδωρος (Άκης) Δημητριάδης** μού πρότεινε, εδώ και πολύ καιρό, να γράψω την ιστορία της ζωής μου. Και σκέφτηκα, τι θα μπορούσα να καταγράψω, αφού δεν έχω κάτι που να ενδιαφέρει τους συνανθρώπους μου, εκτός από την οικογένειά μου και τους στενούς φίλους μου. Θα άξιζε, έστω και γι' αυτούς, η προσπάθεια να κάνω απόπειρα; Αυτό με προβλημάτισε κι έτσι τελικά αποφάσισα να γράψω κάτι για να το έχουν παρακαταθήκη τα παιδιά μου, τα εγγόνια μου και μερικοί στενοί φίλοι.

ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Γεννήθηκα στην Κατερίνη το 1935, την 1η Νοεμβρίου. Δοξάζω τον Θεό, τον Δημιουργό μου, που ευδόκησε να δω το φως του ήλιου τη χρονιά αυτή στην Κατερίνη, που τότε ήταν μια μικρή πόλη βουτηγμένη στις λάσπες τον χειμώνα και στη σκόνη το καλοκαίρι. Η θέση της όμως είναι θαυμάσια, καθώς περιβάλλεται από τον πανύψηλο ιστορικό Όλυμπο και τα όμορφα Πέρια και βρέχεται από το Αιγαίο Πέλαγος. Η Κατερίνη είναι η αγαπημένη μου πόλη.

ΓΟΝΕΙΣ –ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ

Πατέρας μου ήταν ο **Σάββας Κανταρτζής** και μητέρα μου η **Ευρώπη**, το γένος Αμανατίδη. Ήρθαν από τον Πόντο και εγκαταστάθηκαν στον Συνοικισμό Ευαγγελικών, στην Κατερίνη, μαζί με πολλούς άλλους ομόδοξούς τους από τον Πόντο. Ο πατέρας μου, αν και ήταν δημοσιογράφος, ασχολήθηκε αρκετά χρόνια με τη γεωργία. Ήταν ο πρώτος που εξέδωσε εφημερίδα στην Κατερίνη, την **ΗΧΩ ΤΩΝ ΠΕΡΙΩΝ**, τη δεκαετία του 1930. Ήταν αυτοδίδακτος. Η μητέρα μου ήταν μια απλή, αγράμματη και καλοσυνάτη γυναίκα. Και οι δυο τους πέθαναν σε προχωρημένη ηλικία. Απέκτησαν τρία παιδιά: την **Αλίκη**, τον **Γιώργο** και τον **Χαράλαμπο**, που κι αυτός πέθανε όταν ήταν 66 ετών.

**Οι γονείς μου Σάββας και Ευρώπη και ο αείμνηστος αδελφός μου
Χαράλαμπος**

Εμένα μου έδωσαν το όνομα Γεώργιος, που ήταν το όνομα του αδελφού του παππού μου, Ιωάννη. Η Αλίκη μας πέθανε σε ηλικία επτά ετών. Εγώ δεν είχα γεννηθεί ακόμη.

Κάποτε οι **Ευαγγελικοί**, που στην πλειονότητά τους έμεναν στον Σουνοικισμό των Ευαγγελικών, ήταν γύρω στις 3.000 ψυχές. Πολλοί όμως μετανάστευσαν στις ΗΠΑ, στη Γερμανία, στην Αυστραλία και πολλοί πέθαναν. Με την υπογεννητικότητα των τελευταίων δεκαετιών ο αριθμός των Ευαγγελικών έχει συρρικνωθεί ανησυχητικά. Σήμερα, είμαστε πολύ κάτω από χίλια άτομα.

Από τα παιδικά μου χρόνια δεν θυμάμαι και πολλά πράγματα. Μου είπαν ότι, όταν ήμουνα μωρό, κατάπια ένα κέρμα, που κώλυσε στον φάρυγγά μου. Το αφαίρεσαν με εγχείρηση που έγινε στη Θεσσαλονίκη. Φοίτησα κάποιες τάξεις στο 5^ο Δημοτικό Σχολείο Κατερίνης και τις υπόλοιπες στο Δ' Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης, όπου είχε μετακομίσει η οικογένειά μας λόγω της εργασίας του πατέρα μου.

ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ο πατέρας μου είχε ασχοληθεί με τα συνδικαλιστικά. Επειδή ήταν δραστήριος, του ανάθεσαν τη διεύθυνση και σύνταξη της εφημερίδας **Αγροτικός Αγώνας**, όργανο του αγροτικού τμήματος του ΚΚΕ. Παράλληλα του ανάθεσαν την ευθύνη να σχεδιάσει και να διοργανώσει τη διαφώτιση και την προπαγάνδα του πληθυσμού της Μακεδονίας και της Θράκης.

Αναγκαστήκαμε να μετακομίσουμε στη Θεσσαλονίκη. Στην αρχή και για αρκετό διάστημα, μέναμε στο πλυσταριό, που ήταν στην ταράτσα της τριώροφης οικοδομής του παππού μου **Ιωάννη**, στην οδό Αγίου Δημητρίου 93, κοντά στο Διοικητήριο, τώρα Υπουργείο Μακεδονίας και Θράκης. Το πλυσταριό είχε δυο απλές βρύσες και δυο νεροχύτες. Δεν υπήρχε ούτε τουαλέτα ούτε καμιά άλλη ευκολία. Γευματίζαμε γύρω από ένα χαμηλό στρογγυλό τραπέζακι. Ενώ αρκετοί του κόμματος καλοπερνούσαν, η οικογένειά μας ζούσε λιτά. Πρέπει να αναφέρω ότι ο πατέρας μου

από τα χρήματα που έβγαζε από τις γεωργικές δουλειές του, έδινε αρκετά στο κόμμα! Πάνω απ' όλα, βέβαια, ο αγώνας για το κόμμα!

Πηγαίναμε τακτικά στην Ευαγγελική Εκκλησία, που τότε ποιμένας της ήταν ο **Αριστείδης Μιχτισόπουλος**. Δασκάλα μας στο Κυριακό Σχολείο ήταν η **Ελένη Δεληγιαννίδου**, κατόπιν Κουλούρη, μια γλυκιά και ευλογημένη από τον Κύριο γυναίκα.

Μετά από ένα διάστημα διαμονής μας στο πλυσταριό, μας έδωσαν ένα δωμάτιο στον δεύτερο όροφο. Έτσι, η ζωή μας έγινε πιο ανθρώπινη...

Στη διάρκεια της διαμονής μας στη Θεσσαλονίκη, ύστερα από στενή παρακολούθηση, συνέλαβαν τον πατέρα μου και τον εξόρισαν στο νησί του Αιγαίου, Άγιος Ευστράτιος. Το νησί αυτό τελικά έγινε «η Δαμασκός» του. Αν και αναγεννήθηκε και αποκήρυξε τον Μαρξισμό, δεν θέλησε να υπογράψει δήλωση μετάνοιας και απάρνησης του κόμματος, κι αυτό επειδή οι περισσότεροι το έκαναν απλώς και μόνο για να απελευθερωθούν! Όταν όμως τελικά αφέθηκε ελεύθερος, άρχισε να διακηρύττει την αλλαγή που έφερε ο Χριστός στη ζωή του. Έστειλε μάλιστα την ομολογία του στο Ορθόδοξο περιοδικό των επιστημόνων «**ΑΚΤΙΝΕΣ**», που τη δημοσίευσε στη θέση του κύριου άρθρου, με τίτλο **Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ**.

Στην Κατερίνη ο παππούς μου Ιωάννης βοήθησε και κτίσαμε σπίτι, που την εποχή εκείνη, με τη γενική φτώχεια, ήταν αρκετά καλό...

Ο πατέρας μου άρχισε να δημοσιεύει, σε μορφή επιφυλλίδας, στην εφημερίδα **ΚΗΡΥΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΩΝ** Κατερίνης, της οποίας ήταν αρχισυντάκτης, την απάντηση στο βιβλίο του **Γιάννη Κορδάτου**, ιστορικού και στελέχους του ΚΚΕ, με τον ίδιο τίτλο «**Αρχαίες Θρησκείες και Χριστιανισμός**». Μόλις ολοκληρώθηκε η απάντηση, εξέδωσε τα κείμενα σε μορφή βιβλίου, που είχε ευμενή υποδοχή από ανθρώπους των Γραμμάτων. Κυκλοφόρησε σε δυο εκδόσεις. Ο γνωστός νομομαθής, πολιτικός και καθηγητής πανεπιστημίου **Αλέξανδρος Βαμβέτσος**, σε μακροσκελές γράμμα του, έγραψε και τα εξής: «*Η εντύπωσή μου είναι πως σπάνια γράφηκε τόσο γλαφυρά, τόσο ευχάριστα, με τόση πληρότητα ένα βιβλίο σαν το δικό σας... Πάντως στις 236 αυτές ζουμερές σελίδες, κάνετε την καλύτερη δυνατή απολογία της θρησκείας και του Χριστιανισμού και θα έπρεπε το βιβλίο σας να τυπωθεί από την Εκκλησία σε χιλιάδες αντίτυπα και να μοιραστεί στους νέους... Σας συγχαίρω ειλικρινά, γιατί με τόση μαεστρία κουρευιάσατε τα επιχειρήματα του Κορδάτου*» (**ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ 24/5/1964**).

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μετά την απελευθέρωση και επιστροφή του πατέρα μου από την εξορία, ο Αλέξανδρος Μπαλτατζής, αρχηγός του Αγροτικού Κόμματος, τον προσκάλεσε να αναλάβει την έκδοση της εφημερίδας του κόμματός του. Έτσι, μετακομίσαμε στην Αθήνα. Μένουμε στο υπόγειο της οικίας του Στρατή Αργυρόπουλου, στη **Νέα Σμύρνη**. Στην πρώτη Γυμνασίου φοίτησα στο δημόσιο Γυμνάσιο, που λεγόταν «Ευαγγελική Σχολή». Στα Μαθηματικά ήμουν κυριολεκτικά ανεπίδεκτος μαθήσεως. Είχαν γίνει εφιάλτης μου. Έμεινα μετεξεταστέος και τελικά έμεινα στην ίδια τάξη (Μαθηματικά και Φυσική) κι έχασα δυο σχολικές χρονιές εξαιτίας αυτών των μαθημάτων.

Κάθε Κυριακή το πρωί εκκλησιαζόμασταν στην Α'ΕΕΕ, στην παλιά οικοδομή. Εκεί πήγαινα και στο Κυριακό Σχολείο με τον αδελφό μου. Δασκάλα μας ήταν η **Δώρα Καρτερούλη**. Στη βραδινή λατρεία και τη μεσεβδομαδιαία συχνάζαμε στην Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία, στη Νέα Σμύρνη, που ήταν κοντά στο σπίτι μας. Αυτά έγιναν τη δεκαετία 1950...

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΗ

Τελικά, μετακομίσαμε οριστικά στην αγαπημένη μου Κατερίνη. Τότε είχε ιδρυθεί το ιδιωτικό σχολείο «**Εκπαιδευτήρια Παπαδημητρίου**». Έτσι, φοίτησα στο σχολείο αυτό, με θυσίες των γονιών μου. Αυτό με χαροποιούσε, καθώς δεν είχα τον φόβο να μένω στα Μαθηματικά, που ήταν το φόβητρό μου. Στο σχολείο αυτό αναδείχτηκε το ταλέντο μου στον αθλητισμό. Πέρασα όλες τις τάξεις «αβρόχοις ποσί»!

ΓΥΜΝΑΣΙΟ – ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Από τη δεύτερη τάξη του Γυμνασίου ως το τέλος φοίτησα στα **ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**. Ήταν για μένα «καταφύγιο» για να περνάω τις τάξεις, χωρίς να διαβάζω! Ήδη έκανα αναφορά στην περίοδο αυτή. Είχα κλήση στον αθλητισμό. Στην ομάδα του βόλεϊ μπολ του σχολείου μας είχα καθιερωθεί μόνιμα στη θέση του «κατεβαδόρου» (καρφιού). Αν και ο αριθμός των μαθητών στο σχολείο μας ήταν μικρός, νικούσαμε ομάδες στρατού και κάποτε ακόμη και του Δημόσιου Γυμνασίου. Έπαιζα και μπάσκετ μπολ. Όταν ήμουν 17 ετών προκηρύχτηκαν οι «Παμπιερικοί» αθλητικοί αγώνες στίβου. Χωρίς να ξέρω τι σημαίνουν αυτοί οι αγώνες, πήρα μέρος εκ μέρους του σχολείου μου σ' αυτούς. Στο αγώνισμα των 100 μ. ήταν φαβορί ο έμπειρος αθλητής του Ηρακλή Θεσσαλονίκης **Θεόφιλος Καμπερίδης**, που διετέλεσε βουλευτής και Δήμαρχος Κατερίνης. Χωρίς καμία προπόνηση και με πάνινα παπούτσια, βγήκα άνετα πρώτος, νικώντας και τον Καμπερίδη. Επίσης βγήκα πρώτος και στο άλμα εις ύψος και δεύτερος στο απλούν.

Για πρώτη φορά στους Παμπιερικούς αγώνες στα 100 μέτρα

Ο κλασικός αθλητισμός την εποχή εκείνη, ιδιαίτερα στην επαρχία, ήταν σε νηπιακή κατάσταση. Κανένας δεν έδειχνε ενδιαφέρον. Μετά την αποφοίτησή μου από το Γυμνάσιο, πήρα μέρος σε λίγους αγώνες, όπως τα **Α΄ Αιγίνεια**, όπου κέρδισα με μεγάλη άνεση την κούρσα των 100 μ. Η άλλη συμμετοχή μου ήταν στα **ΒΕΡΜΙΑ**, που έγιναν στη Βέροια, με συμμετοχή αθλητών κυρίως από πόλεις της Κεντρικής Μακεδονίας. Κέρδισα πάλι άνετα την κούρσα των 100 μ. και πήρα το κύπελλο της εφημερίδας **ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ**, της Θεσσαλονίκης.

Οι αθλητές του στίβου του ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ Θεσσαλονίκης

Την εποχή εκείνη μεσουρανούσαν στον κλασικό αθλητισμό οι ομάδες του «Μακεδονικού» Θεσσαλονίκης και του «Εθνικού» Αλεξανδρουπόλεως. Ο πρόεδρος του «Μακεδονικού» Καζινάρης, μαιευτήρας - γυναικολόγος, έμαθε για τις αθλητικές επιδόσεις μου και με προσέγγισε να ενταχθώ στην αθλητική ομάδα του Συλλόγου του.

Έκανα την πρώτη μου εμφάνιση στη Θεσσαλονίκη, στα ΠΑΝΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΑ. Στα 100 μ. πήρε μέρος, εκτός συναγωνισμού, ένας εκ των πρωταθλητών Ελλάδος, αθλητής του Ηρακλή Θεσσαλονίκης, ο Καβάζης. Εγώ δεν είχα τεχνική και τα 100 μ. είναι μικρή απόσταση και χρειάζεται τεχνική, ιδιαίτερα στην εκκίνηση. Έτσι, στην εκκίνηση εγώ άργησα, οπότε ο πρωταθλητής Ελλάδος και ο πρωταθλητής Θεσσαλονίκης έφυγαν ταχύτατα. Στην πορεία κάλυψα την καθυστέρηση και τελικά βγήκα τρίτος. Και σε μια αθλητική ημερίδα αθλητών Θεσσαλονίκης βγήκα πάλι τρίτος. Αυτά συγκίνησαν τον έφορο του κλασικού αθλητισμού, σημαγό Πολυζωΐδη. Μετά τους αγώνες με πρότεινε να πάω ως εθελοντής στην αεροπορία, στις Σέδες Θεσσαλονίκης, όπου θα είχα χρόνο για προπονήσεις και για αγώνες. Ήταν μια πρόταση που πολλοί θα τη ζήλευαν. Ο πατέρας μου όμως δεν συμφώνησε μαζί μου και τότε τα παιδιά υπάκουαν στους γονείς τους από σεβασμό!

Για πρώτη φορά στους Παμπιερικούς αγώνες. Άλμα εις ύψος

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΘΗΤΕΙΑ

Κλήθηκα να υπηρετήσω τη θητεία μου στον στρατό, 42 ΕΣΣΟ, στο Κέντρο της Κορίνθου. Σ' αυτό πήγαιναν οι υποψήφιοι δόκιμοι αξιωματικοί. Από την αρχή δεν πήρα με καλό μάτι τη στρατιωτική ζωή. Πολύ γρήγορα παρουσίασα ταχυπαλμία (120-130 σφυγμούς). Οι στρατιωτικοί καρδιολόγοι την ονόμασαν φλεβοκομβική

ταχυκαρδία. Αυτό φυσιολογικά με ανησυχούσε. Συνέχιζα όμως να παίρνω μέρος στις διάφορες ασκήσεις.

Ήταν η περίοδος πριν από το Πάσχα. Μια μέρα ο διμοιρίτης αξιωματικός, ο Γιώργος Μανίκας, ζήτησε όσοι είναι αθλητές στον κλασικό αθλητισμό, να συγκεντρωθούν το απόγευμα στο Κέντρο Ψυχαγωγίας Οπλιτών. Μαζεύτηκαν πολλοί στρατιώτες. Μας κατέταξαν ανάλογα με την κατηγορία του αγωνίσματος του καθένα μας. Στην κατηγορία των ταχυτήτων ήταν γύρω στα είκοσι άτομα. Μας ρώτησαν τα ρεκόρ που είχαμε. Εγώ είχα 11''. Ο διμοιρίτης μας, που ήταν και καλός αθλητής, μας οδήγησε στο γήπεδο ποδοσφαίρου της Κορίνθου. Φορούσαμε όλοι πάνινα παπούτσια και σκελές. Μας έβαλε όλους σε μια σειρά και ο ίδιος πήγε στο τέρμα των 100 μ. Θα επέλεγε τους τέσσερις πρώτους. Μόλις δόθηκε η εκκίνηση, όλοι μαζί ξεχυθήκαμε για να κερδίσουμε. Όταν τερμάτισα, άφησα τον δεύτερο πίσω, τουλάχιστον 4-5 μέτρα. Ο διμοιρίτης έτρεξε και μ' αγκάλιασε με ενθουσιασμό... Τις επόμενες οκτώ ημέρες, όσοι επιλεγήκαμε απαλλαγθήκαμε από τις στρατιωτικές ασκήσεις...

Τελικά, μας πήγαν στην Τρίπολη, όπου θα γίνονταν αγώνες στρατιωτικών κέντρων εκπαίδευσης απ' όλη την Ελλάδα. Για πέντε ημέρες δεν μπορούσαν να γίνουν οι αγώνες γιατί έβρεχε ασταμάτητα. Η κατάσταση της υγείας μου παρέμενε αμετάβλητη. Ήμουν ανήσυχος και, παρότι ο διμοιρίτης πίστευε ότι είχα μεγάλες πιθανότητες να είμαι πρώτος στα 100 μ. και θα μ' έπαιρναν στην εθνική των Ενόπλων Δυνάμεων, δεν ήθελα να διακινδυνέψω την υγεία μου. Έτσι, επισκέφτηκα τον καρδιολόγο στο στρατιωτικό νοσοκομείο Τρίπολης. Ο γιατρός ήταν ξεκάθαρος. Αν και η ταχυπαλμία δεν ήταν από παθολογικά αίτια, μου σύστησε καλύτερα να μην τρέξω. Μετά από τη συμβουλή του, η απόφασή μου ήταν οριστική: να μην πάρω μέρος στους αγώνες. Όταν ανάγγειλα την απόφασή μου στον διμοιρίτη μου, στενοχωρήθηκε πολύ... Κι εγώ λυπήθηκα πολύ, γιατί ο αθλητισμός ήταν μέρος της ζωής μου και θα περνούσα ευχάριστα τη στρατιωτική μου θητεία... Καθώς όμως ρίχνω τα μάτια μου πίσω, βλέπω το Χέρι του Θεού. Αν δεν σταματούσε απότομα η αθλητική μου σταδιοδρομία, πιθανόν θα γινόμουν γυμναστής ή κάτι άλλο... Αλλά τα σχέδια του Θεού ήταν διαφορετικά. Τα ανθρώπινα σχέδια μέσα σε λίγες στιγμές ανατράπηκαν, γιατί τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας έχει ο Κυρίαρχος Θεός! Μάλιστα, λόγω της υγείας μου, πήρα αναβολή για δύο χρόνια και επέστρεψα στην Κατερίνη. Μετά από τα δύο χρόνια υπηρέτησα στη Στρατιά Λάρισας και στη συνέχεια στο Κέντρο Επιστράτευσης Κατερίνης.

ΒΙΒΛΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΑΤΕΡΝΗΣ (ΒΙΚ)

Μερικοί δάσκαλοι, με τον διευθυντή Αθανάσιο Ηλία και μαθητές του ΒΙΚ

Την περίοδο που απολύθηκα από τον στρατό, στην εκκλησία μας λειτουργούσε το «Βιβλικό Ίδρυμα Κατερίνης» (ΒΙΚ). Είχε πολλούς μαθητές από την Κατερίνη αλλά και από άλλα μέρη, κυρίως της Β. Ελλάδος. Η φοίτηση, η στέγη και η τροφή ήταν δωρεάν. Εκτός από τα μαθήματα της Βίβλου, υπήρχαν καθηγητές που δίδασκαν

αγγλικά, ελληνικά, μουσική. Μάθαιναν ακόμη και τέχνες (τυπογραφία, βιβλιοδεσία, πλεκτική). Πολλοί από τους μαθητές δεν είχαν κάποιο ιδιαίτερο σκοπό ή κλήση για το έργο του Θεού, ανάμεσά σ' αυτούς ήμουν κι εγώ, αλλά απλώς θέλαμε να βρεθούμε σ' ένα ευχάριστο περιβάλλον. Όλα τα έξοδα λειτουργίας τα κάλυπτε η AMG Intern. (τότε είχε την επωνυμία: «**Αμερικανική Ιεραποστολή διά τους Έλληνες**»), πρόεδρος της οποίας ήταν ο **Σπύρος Ζωδιάτης**. Ο εμπνευστής του ΒΙΚ, καθώς και άλλων πρωτότυπων διακονιών για την εποχή εκείνη, ήταν ο ποιμένας μας **Άργος Ζωδιάτης**. Διευθυντής του ΒΙΚ ήταν ο **Αθανάσιος Ηλία**, βοηθός ποιμένα τότε και ποιμένας της εκκλησίας μας στη συνέχεια. Από το ΒΙΚ αποφοίτησαν πολλά άτομα, που στη συνέχεια στελέχωσαν διάφορες εκκλησίες ως δάσκαλοι του Κυριακού Σχολείου, ηγέτες νεολαίας, ιεροκήρυκες ή συμμετείχαν σε άλλες εκκλησιαστικές διακονίες και δραστηριότητες.

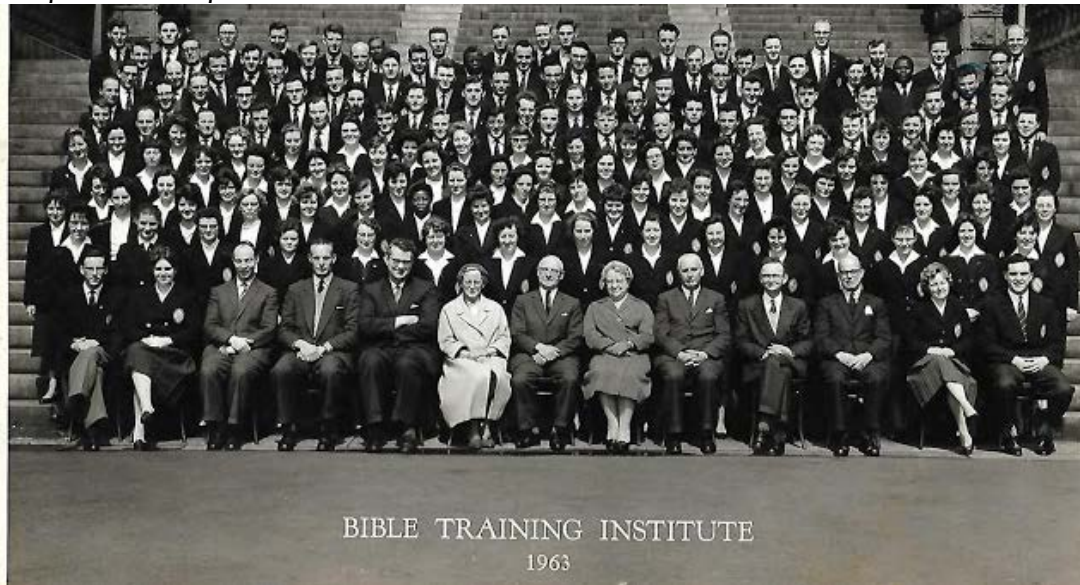
Ώρα διδασκαλίας στο ΒΙΚ.

Στη διάρκεια της φοίτησής μου στο ΒΙΚ, μελετώντας τον Λόγο του Θεού και τα μαθήματα και ακούοντας δυνατά κηρύγματα, αισθάνθηκα την κλήση του Θεού να αφιερωθώ στο Έργο Του. Είχα δώσει την καρδιά μου στον Χριστό, όταν ήμουν στα εφηβικά μου χρόνια, σε μια κατασκηνωτική περίοδο, στην κατασκήνωση της εκκλησίας μας, στην **Πλάκα Λιτοχώρου**, ύστερα από ένα ευαγγελιστικό μήνυμα του ποιμένα μας αείμνηστου **Άργου Ζωδιάτη**, του οποίου η ποιμαντορική διακονία ήταν καταλυτική στην πνευματική μου ζωή. Η περίοδος της ποιμαντορίας του στην ΕΕΕ Κατερίνης αποτέλεσε τον χρυσό αιώνα της εκκλησίας μας. Μάλιστα στη δεκαετία του 50 η εκκλησία μας γνώρισε μια δυναμική **πνευματική αναζωπύρωση**, κάτι που συνέβη πρώτη φορά στην πατρίδα μας. Βέβαια, μετά την επιστροφή μου από την κορυφή της Μεταμόρφωσης στην πεδιάδα της δοκιμασίας (χριστιανικής ζωής στην πράξη), πέρασα διάφορα στάδια πνευματικού ενθουσιασμού και ανάτασης αλλά και πτώσεων.

BIBLE TRAINING INSTITUTE

Στο **Βιβλικό Συνέδριο του 1958** ομιλητής από το εξωτερικό ήταν ο **Andrew MacBeath**, διευθυντής του **Bible Training Inst.** στη **Γλασκόβη της Σκωτίας**. Πριν επιστρέψει στην έδρα του, είπε στον ποιμένα μας **Άργο Ζωδιάτη** ότι η Σχολή προσφέρει πλήρη υποτροφία για έναν χρόνο σ' έναν Έλληνα για να φοιτήσει στο Βιβλικό Σχολείο τους. Ο ποιμένας μας με ρώτησε αν θα ήθελα να φοιτήσω στη σχολή αυτή. Αν και τα αγγλικά μου ήταν πολύ φτωχά, αυτά που έμαθα στο ΒΙΚ από τη δασκάλα μας **Ελπίδα Μάρκογλου**, απάντησα θετικά. Έτσι, στις αρχές του **φθινοπώρου του 1961**, πήρα το τρένο με προορισμό τη Βρετανία. Το ταξίδι διήρκεσε μερικές ημέρες. Πριν αρχίσουν τα μαθήματα στη Βιβλική Σχολή, έμεινα για ένα διάστημα στο κέντρο της ιεραποστολής **European Christian Fellowship**, στο **Watford**

της περιοχής του Λονδίνου, όπου έμεναν εκεί εκείνο το διάστημα ο **Τάκης Μαρμαράς** με τη σύζυγό του και ένας άλλος αδελφός από την περιοχή Πέλλας, ο Καραμούκης. Ήταν μια καλή περίοδος να εγκλιματιστώ με τον τρόπο ζωής και τη νοοτροπία των Βρετανών.

Καθηγητές και σπουδαστές την περίοδο 1962-1963

Ύστερα απ' αυτήν την ευχάριστη ανάπαυλα πήρα το τρένο για τη Γλασκόβη. Στον Σ.Σ. της με παράλαβε κάποιος από τη Σχολή. Το κτίριο της Βιβλικής Σχολής ήταν πολύ κοντά στον σταθμό. Με οδήγησε στο δωμάτιό μου. Κάθε σπουδαστής έμενε μόνος σ' ένα απέριττο μικρό δωμάτιο. Ήταν ένα παλιό κτίριο σαν κάστρο, στο κέντρο της πόλης. Το είχε δωρίσει ένας δούκας στη διάρκεια μιας ευαγγελιστικής εκστρατείας του **D.L.Moody** και **D. Sankey**, για να γίνει Βιβλικό Σχολείο το 1892. Τη χρονιά εκείνη ήμασταν 160 σπουδαστές απ' όλες τις χώρες της Ευρώπης και λίγοι από τις ΗΠΑ. Ήμουν ο δεύτερος Έλληνας που φοίτησε στη Σχολή αυτή από την έναρξή της. Στη λήξη του πρώτου έτους ο διευθυντής με κάλεσε για να μου ανακοινώσει ότι η σχολή απεφάσισε να μου χορηγήσουν υποτροφία και για έναν ακόμη χρόνο, για να ολοκληρώσω τον κύκλο των μαθημάτων.

Η ζωή στη Σχολή ήταν ευχάριστη. Υπήρχε αγάπη και σύμπνοια μεταξύ των σπουδαστών και οι καθηγητές ήταν πολύ φιλικοί με όλους μας. Εκτός από τα μαθήματα κάθε σπουδαστής έπρεπε να ενταχθεί και σε κάποια διακονία (ορεπαίρ, βιβλιοπωλείο, επισκέψεις). Εγώ ήμουν με μια σπουδάστρια στις επισκέψεις, στην περιοχή Gorbals, μια πυκνοκατοικημένη και βρόμικη περιοχή, με πολλούς αλλοδαπούς. Εκεί γνωρίστηκα με μια οικογένεια Ελλήνων, τους Απαρτόπουλους από την Αίγυπτο, καθώς και ένα άλλο συγγενικό τους ζευγάρι, τους Υπερμάχους. Είχαμε αποκτήσει φιλικές σχέσεις και τακτικά τους επισκεπτόμασταν και είχαμε συζητήσεις σε πνευματικά θέματα. Μετά την επιστροφή μου στην Ελλάδα, κάποτε η οικογένεια αυτή ήρθε να μας επισκεφτεί. Τους φιλοξενήσαμε στο σπίτι μας. Η φοίτησή μου στη Σχολή ήταν καθοριστική περίοδος στη ζωή μου. Εκτός από τις όποιες Βιβλικές γνώσεις, περισσότερα κέρδισα από τη συμπεριφορά και τον τρόπο που προσπαθούσαν οι καθηγητές να μεταδώσουν το Ευαγγέλιο. Ανοίχτηκαν νέοι πνευματικοί ορίζοντες.

Μετά το τέλος του πρώτου έτους πήγα στο Λονδίνο και έμενα στο οικοτροφείο της **Evangelical Alliance**. Εργαζόμουν μερικές ώρες για να καλύψω τα έξοδα της διαμονής μου εκεί.

Ο ποιμένας μας **Άργος Ζωδιάτης**, που του είχε απαγορευτεί η είσοδος στην Ελλάδα, έμενε για ένα διάστημα στο House of Rest, στο Λονδίνο. Η καρδιά του ήταν ο ευαγγελισμός των συμπατριωτών μας. Μου πρότεινε να πάω στη Γερμανία, όπου είχε αναλάβει καθήκοντα ποιμένα μεταξύ των Ελλήνων μεταναστών ο **Σάββας**

Καριπίδης, για να κάνουμε περιοδείες σε διάφορες πόλεις για ευαγγελισμό των Ελλήνων... Την περίοδο εκείνη υπήρχαν πολλές χιλιάδες Ελλήνων μεταναστών. Με τον Σάββα επισκεφτήκαμε πολλούς καταυλισμούς, όπου έμεναν συμπατριώτες μας. Τους συγκεντρώναμε και τους μιλούσαμε για τον Χριστό και τους μοιράζαμε φυλλάδια και είχαμε ευκαιρίες για συζήτηση... Όταν ολοκλήρωσα τις σπουδές μου στο Βιβλικό Σχολείο και επέστρεφα στην Ελλάδα, έμεινα πάλι ένα μεγάλο διάστημα στη Γερμανία για επισκέψεις Ελλήνων, με τον Σάββα...

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ «ΛΟΓΟ» 1963

Ήμουν στην τελευταία χρονιά στο Βιβλικό Σχολείο της Γλασκόβης, όταν έλαβα πρόσκληση από τους αδ. **Σπύρο Ζωδιάτη** και **Γεώργιο Κωνσταντινίδη**, διευθυντή του **ΛΟΓΟΥ** στην Ελλάδα. Με προσκαλούσαν, μετά την αποφοίτησή μου, να συνεργαστώ μαζί τους, με τις εκδόσεις **Ο ΛΟΓΟΣ** στην Αθήνα, στην αρχή ως βοηθός του διευθυντή και στη συνέχεια να αναλάμβανα τη διεύθυνση. Η απάντησή μου ήταν θετική, με την προϋπόθεση ότι την τελική απόφασή μου θα την έπαιρνα όταν θα επέστρεφα στην Ελλάδα...

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ- ΣΤΗΝ ΔΕΘ

Όταν επέστρεψα στην πατρίδα, ήμουν ήδη 27 χρόνων. Ο Γ. Κωνσταντινίδης με παρακάλεσε να οργανώσω μια ομάδα νέων από τη Θεσσαλονίκη για να μοιράσουμε φυλλάδια έξω από τη **ΔΕΘ**, επειδή εκείνη τη χρονιά δεν μας έδωσαν χώρο, όπως τα προηγούμενα χρόνια, μέσα στην Έκθεση. Είχαμε στη διάθεσή μας χιλιάδες φυλλάδια και κυρίως μικρά Ευαγγέλια, με πολύχρωμο εξώφυλλο. Μερικοί νέοι ενδιαφέρθηκαν να βοηθήσουν στη διανομή. Ήρθε να βοηθήσει από την Αθήνα και ο **Ανδρέας Τρομπέτας**, ένας αδελφός γύρω στα εβδομήντα του, που είχε χάρισμα και ιδιαίτερη χάρη στο μοίρασμα φυλλαδίων. Νοικιάσαμε δωμάτιο στο σπίτι μιας αδελφικής οικογένειας... Όταν άρχιζε να σκοτεινιάζει, ως αργά το βράδυ, μοιράζαμε τα έντυπα σ' εκείνους που, μπουλούκια- μπουλούκια, πήγαιναν στην Έκθεση.

ΣΥΛΛΗΨΗ - ΔΙΚΗ

Ήταν οι πρώτες ημέρες της Έκθεσης, όταν μια βραδιά, καθώς μοίραζα Ευαγγέλια σε έναν δρόμο που δεν είχε και πολύ φως, (τόρα είναι ο δρόμος μπροστά από τη Θεολογική Σχολή), ένας αστυνόμος με πολιτική περιβολή με πλησίασε και μου ζήτησε να τον ακολουθήσω. Με οδήγησε στο Αστυνομικό Τμήμα της Έκθεσης. Ο Διοικητής μόλις με είδε, είπε: «Είσαι νέος άνθρωπος και ασχολείσαι με το μοίρασμα Ευαγγελίων, αντί να πας να διασκεδάσεις!» «Κύριε διοικητά», είπα, «ο καθένας κάνει αυτό που του γεμίζει τη ζωή και τον ευχαριστεί»... Τελικά, έδωσε εντολή στον αστυνόμο να με οδηγήσει στο Τμήμα Αλλοδαπών, στην οδό Βασιλίσσης Όλγας. Εκεί μ' άφησαν να περιμένω στον μεγάλο διάδρομο με το ξύλινο πάτωμα. Εκεί ήταν και δυο αστυνόμοι. Ο ένας με ρώτησε για τον λόγο που με συνέλαβαν. Καθώς τους εξηγούσα, με ρώτησαν τι πιστεύουν οι Ευαγγελικοί. Τέτοιες ευκαιρίες τις περιμένω με χαρά, γιατί έτσι μου δίνεται η ευκαιρία να τους μιλήσω και για τη σωτηρία που προσφέρει ο Χριστός. Καθώς τους απαντούσα στα ερωτήματά τους, κάποια στιγμή βγαίνει ο διοικητής από το γραφείο του και οργισμένος μου λέει: «Ακόμη κι εδώ θα κάνεις την προπαγάνδα σου!» «Κύριε διοικητά, με ρώτησαν και όφειλα να απαντήσω»... Όταν πια έγινε η ώρα 11 μμ, ο διοικητής με πήρε στο γραφείο του για ανάκριση, που κράτησε πολλή ώρα. Μετά κάλεσε έναν αστυνόμο και του είπε: «Να του δώσεις μια κουβέρτα και δυο αγλάδια, επειδή αυτός δεν είναι χλιαστής!» Έτσι ξάπλωσα στον διάδρομο. Ο **Ανδρέας Τρομπέτας** δεν ήξερε τι μου είχε συμβεί. Την επομένη ήρθε ο δικηγόρος **Γιάννης Αγαπίδης** και τους είπε ότι κακώς με κράτησαν... Γύρω στις 11 π.μ., ο αστυνόμος, που με είχε συλλάβει, με

οδήγησε σε ένα αστυνομικό τμήμα, όπου μου πήραν τα δακτυλικά αποτυπώματα και στη συνέχεια με οδήγησε στον εισαγγελέα. Και μετά μ' άφησαν ελεύθερο. Η εφημερίδα ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, την επόμενη της σύλληψής μου, είχε μια μικρή είδηση ότι με συνέλαβαν επειδή έκανα προσηλυτισμό. Έστειλα μια σύντομη διάψευση, όπου ανέφερα ότι απλώς έδινα Ευαγγέλια, την οποία δημοσίευσαν, επειδή είχα έναν γνωστό, που εργαζόταν στο τυπογραφείο της εφημερίδας...

Στην Κατερίνη, ύστερα από λίγες ημέρες, με κάλεσε η Ασφάλεια. Ο διοικητής μου έκανε συστάσεις να μην προπαγανδίζω! Σ' έναν μήνα περίπου είχα πάρει ειδοποίηση να παραστώ σε δίκη στο Μονομελές στη Θεσσαλονίκη. Ήρθε από την Αθήνα ο **Γ. Κωνσταντινίδης**. Δικηγόρος ήταν ο **Γιάννης Αγαπίδης**. Μάρτυρας κατηγορίας ήταν ο γνωστός πια αστυνόμος. Μετά την κατάθεσή του κάλεσαν εμένα. Μετά την απολογία μου, με κήρυξαν αθώο!... Ύστερα από παρέλευση αρκετών ημερών είχα νέα ειδοποίηση να παρουσιαστώ τώρα στο Τριμελές για την ίδια υπόθεση, γιατί ο εισαγγελέας είχε ασκήσει έφεση. Για τη δίκη ήρθε πάλι ο **Γ. Κωνσταντινίδης**. Αυτή τη φορά υπήρχαν και μάρτυρες, ο ποιμένας **Απόστολος Μπλιάτης** και ο **Νίκος Σαββίδης**. **Δικηγόρος ο Αγαπίδης**.

Στη σύνθεση του δικαστηρίου ο εκ των αριστερών πάρεδρος συνέβη να είναι γνωστός μου, γιατί υπηρετούσαμε τη στρατιωτική θητεία μας στη Στρατιά, στη Λάρισα. Στην αρχή μίλησε ο μάρτυρας κατηγορίας, ο γνωστός πια αστυνόμος και στη συνέχεια εγώ. Μάρτυρες δεν εξετάστηκαν. Ο εισαγγελέας στην αγόρευσή του ήταν πολύ σκληρός. Ζήτησε την καταδίκη μου. Το προεδρείο, αφού αντάλλαξαν μεταξύ τους τις απόψεις τους, με κήρυξαν αθώο! Καθώς σκέφτομαι τις ταλαιπωρίες, τους διωγμούς, τα βασανιστήρια και τις θανατώσεις των πιστών του Κυρίου σε διάφορες χώρες, η δική μου περίπτωση δεν ήταν παρά μια ευχάριστη εμπειρία...

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Τελικά αποφάσισα και δέχτηκα να πάω δοκιμαστικά για έξι μήνες στην Αθήνα. Ήμουν βοηθός του **Γ. Κωνσταντινίδη**, με τον οποίο είχαμε θαυμάσια συνεργασία, καθώς και με όλα τα άλλα πρόσωπα στα γραφεία. Για να μην επιβαρύνω την ιεραποστολή, αντί να μένω σε ξενοδοχείο, κοιμόμουν σε ράντζο σε δωμάτιο του γραφείου, το οποίο το πρωί μάζευα... Τότε ο **ΛΟΓΟΣ** είχε μεγάλο τυπογραφείο και είχε εκδώσει πολλά και καλά βιβλία. Ο **Σπύρος Ζωδιάτης** δημοσίευε «**Το Κήρυγμα της Κυριακής**» σε πολλές εφημερίδες. Μάλιστα, είχα βρει και σπίτι στην Ηλιούπολη, στο οποίο θα μέναμε μετά τον γάμο μας... Αν και το έργο ήταν σημαντικό, συνειδητοποίησα ότι δεν θα μπορούσα να μείνω στην Αθήνα, και ακόμη αισθάνθηκα ότι αυτό το έργο δεν ήταν για μένα. Έγραψα στον **Σπύρο Ζωδιάτη** την απόφασή μου να μην αναλάβω τα καθήκοντα, για τα οποία με ήθελαν και θα επέστρεφα στην Κατερίνη. Του έγραψα ότι επιθυμία μου –δεν ήθελα με κανένα τρόπο να ταυτίσω την προσωπική μου επιθυμία και απόφαση με το θέλημα του Θεού– είναι να μείνω στην Κατερίνη και, αν ήθελε να συνεργαστώ μαζί τους, θα χαιρόμουν, αλλιώς ο Θεός θα άνοιγε άλλη πόρτα. Ο Σ.Ζ. μ' αγαπούσε και μ' εκτιμούσε και, παρότι στενοχωρήθηκε πολύ και κατά καιρούς μου έγραφε ότι προσεύχεται ο Θεός να με ξεκολλήσει από την Κατερίνη και να με οδηγήσει στην Αθήνα, δέχτηκε να συνεργαστώ μαζί τους μένοντας στην Κατερίνη. Στη συνεργασία μου με τον ΛΟΓΟ μετάφρασα πέντε βιβλία και μεταφράζω και γράφω διάφορα κείμενα ως τώρα.

ΓΑΜΟΣ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Πριν πάω στο Βιβλικό Σχολείο στη Γλασκόβη ήδη είχα δώσει λόγο με την **Ερμιόνη Τσανικλίδου**. Η Ερμιόνη ήταν ένα σεμνό και ταπεινό κορίτσι από μια αγροτική οικογένεια πέντε παιδιών, το ένα είχε σκοτωθεί. Από παιδί ακόμη είχε ζήλο για τα πράγματα του Θεού. Ήταν στο Δημοτικό σχολείο, όταν από τον άμβωνα της εκκλησίας μας σε εκδήλωση του Κυριακού Σχολείου απήγγειλε από στήθους ολόκληρο το 7^ο κεφαλαίο των Πράξεων.

Με τα παιδιά μας στην παιδική τους ηλικία

Για πολλά χρόνια ήταν δασκάλα στο Κ.Σ. Μάλιστα, ο υπεύθυνος του Κ.Σ. **Μανώλης Σμπράος** είχε τη συνήθεια να μπαίνει απροειδοποίητα στις τάξεις και να παρακολουθεί πώς γινόταν το μάθημα. Στο τέλος της χρονιάς, αφού παρακολούθησε όλες τις τάξεις, βράβευσε με κύπελλο την τάξη της Ερμιόνης για τον καλύτερο τρόπο διδασκαλίας.

Με την αγαπημένη μου Ερμιόνη, που μου έδειξε απέραντη αγάπη για εξήντα χρόνια, παρά τις τόσες αδυναμίες μου! Είχε όλη τη φροντίδα του σπιτιού και τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών μας.

Διετέλεσε επίσης γραμματέας στην Δ.Ε. του Ομίλου Νεολαίας. Ήταν γραμματέας της επιτροπής Φιλόπτωχου και διακόνισσα. Για πολλά χρόνια ήταν μέλος της χορωδίας. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στο Θερινό Σχολείο και στην Κατασκήνωση. Παντρευτήκαμε στις **19 Δεκεμβρίου 1963** και πήγαμε γαμήλιο ταξίδι στη Λάρισα. Τον γάμο τέλεσε ο ποιμένας **Απόστολος Μπλιάτης**.

Αριστερά: Γιώτης - Νόπη στους αρραβώνες τους. Δεξιά: Σάββας – Ρούλα

Ο Θεός μάς χάρισε δυο παιδιά, τον **Σάββα** και τον **Παναγιώτη (Γιώτη)**. Και οι δυο τους έχουν σχηματίσει χριστιανικές οικογένειες. Ο Σάββας παντρεύτηκε με την **Ερασμία (Ρούλα) Γ. Σιδηροπούλου** και απέκτησαν δυο παιδιά, τον **Αλέξιο** και τον **Φοίβο**. Ο Παναγιώτης παντρεύτηκε την **Παρθενόπη (Νόπη) Ε. Ορφανίδου** από τον Ακροπόταμο και έχουν τρία παιδιά, τον **Γιώργο**, τον **Θεόφιλο** και τον **Ιάσονα**. Ο Σάββας πήρε μάστερ στη γλωσσολογία από το Πανεπιστήμιο της Βοστώνης. Σήμερα είναι καθηγητής αγγλικών και διδάσκει σε Δημοτικό σχολείο. Ο Γιώτης από την ηλικία των 20 ετών υπηρέτησε διάφορες εκκλησίες στην Ελλάδα και την ΕΕΕ Βοστώνης, παράλληλα με τις σπουδές του σε Θεολογικό Σεμινάριο. Εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια είναι ποιμένας στην Α'ΕΕΕ Αθηνών. Είναι πτυχιούχος κοινωνιολογίας του Πάντειου Πανεπιστημίου.

Τα εγγόνια μας σε μικρή τους ηλικία. Από δεξιά Γιώργος (28), Φοίβος (21), Ιάσονας (24), Θεόφιλος (25) και Αλέξιος (24).

Για έναν χρόνο μέναμε σ' ένα σπίτι παλιό της εκκλησίας και παρότι μας το είχε παραχωρήσει δωρεάν η εκκλησία, εμείς αποφασίσαμε και δίναμε κάθε μήνα ένα ποσό. Στη συνέχεια κτίσαμε το ισόγειο του πατρικού μου και για δεκαοκτώ χρόνια μέναμε εκεί. Αν και δεν είχαμε χώρους για φιλοξενία και παρότι ο μισθός μας ήταν μικρός, φιλοξενούσαμε τακτικά στο σπίτι μας και για ύπνο και για γεύματα. Το 1983 μεταφερθήκαμε στο νέο μας σπίτι, που σε αντίθεση με το παλιό ήταν άνετο, σε τρία επίπεδα. Τα παιδιά μας είχαν το δικό τους δωμάτιο, που το χάρηκαν μόνο για δυο χρόνια, γιατί μετά ήρθαν οι σπουδές και ο γάμος τους.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Από την αρχή ακόμη της εγκατάστασής μου στην Κατερίνη, άρχισα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου, όπου υπήρχε ανάγκη σε διάφορους τομείς της εκκλησίας μας. Ποιμένες ήταν ο **Αθανάσιος Ηλία** και ο **Απόστολος Μπλιάτης**. Δεν ήταν λίγες οι φορές που κήρυξα στην εκκλησία μας. Είχαμε τακτικά ξένους ομιλητές, που τις περισσότερες φορές τους μετέφραζα, ιδιαίτερα στις έκτακτες συνάξεις. Αν και ήμουνα εργάτης της AMG, στην πραγματικότητα υπηρετούσα την εκκλησία Κατερίνης. Παρότι φιλοξενούσαμε τακτικά στο σπίτι μας ξένους ή επισκέπτες, ομιλητές, ουδέποτε δεχτήκαμε να λάβουμε κάποιο δώρο από την εκκλησία. Μια φορά η Φιλόπρωχος μάς πρόσφερε ένα σημαντικό ποσό, που αμέσως το επιστρέψαμε. Για δυο θητείες διετέλεσα πρεσβύτερος και όταν ήμουν 50 χρόνων, ο νεότερος των πρεσβυτέρων, δεν δέχτηκα να επανεκλεγώ. Επίσης έκανα και μια θητεία γραμματέας της Ε.Ε. της ΤΣΒΕ.

Τακτικά, κάθε Κυριακή, κήρυττα στην εκκλησία **Σεβαστής**, που τότε είχε πολλά μέλη. Με πήγαινε ο **Τράντης** με το αυτοκίνητο της εκκλησίας. Το πρεσβυτερίο της εκκλησίας αυτής, ύστερα από μερικούς μήνες διακονίας, με προσκάλεσε να γίνω ποιμένας τους. Δεν δέχτηκα την πρόταση, καθώς άλλη ήταν η κλήση μου. Κατά καιρούς κήρυττα σε άλλες εκκλησίες της Β.Ε. που δεν είχαν ποιμένα. Όταν απουσίαζε ο ποιμένας της ΕΕΕ Θεσσαλονίκης **Στέλιος Καλοτεράκης**, πολλές φορές με καλούσε να τον αναπληρώσω.

ΠΕΡΙΟΔΕΥΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ

Μετά την απόφασή μου να μην μείνω στην Αθήνα, επέστρεψα στην Κατερίνη. Παντρεύτηκα και ξεκίνησα τη διακονία μου ως περιοδεύων ευαγγελιστής. Στα γραφεία μας στην Αθήνα κάθε μέρα έφταναν πολλά γράμματα απ' όλη την Ελλάδα. Ήταν από συμπατριώτες μας που διάβαζαν τα κηρύγματα του **Σπύρου Ζωδιάτη**, που δημοσιεύονταν σε όλες σχεδόν τις μεγάλες εφημερίδες και στα περιοδικά της πατρίδας μας, και έγραφαν για να παραγγείλουν την Κ.Δ. Κατέβαζα τους φακέλους και διάβαζα τα γράμματα, που προέρχονταν από τη Θεσσαλονίκη και από άλλες πόλεις και χωριά, κυρίως της Κεντρικής Μακεδονίας και Θεσσαλίας. Αντέγραφα τις διευθύνσεις και δυο λόγια για το περιεχόμενό τους. Στη συνέχεια, ταξινομούσα τις διευθύνσεις κατά πόλεις, στη δε Θεσσαλονίκη κατά συνοικίες...Και άρχιζα τις επισκέψεις. Απουσίαζα από το σπίτι μας τουλάχιστον δέκα ημέρες τον μήνα. Στις μετακινήσεις μου χρησιμοποιούσα τα λεωφορεία των ΚΤΕΛ ή τρένο. Σε μικρές πόλεις νοίκιαζα ποδήλατο για να κινούμαι εύκολα. Κουβαλούσα πάντα μια τσάντα, στην οποία είχα έντυπα και περιοδικά μας. Σε περίοδο περίπου δυο χρόνων επισκέφτηκα πολλά άτομα. Οι επισκέψεις μου κρατούσαν από 5 λεπτά ως 3-5 ώρες.

Όταν τους έλεγα ότι η επίσκεψη σκοπό είχε να εξακριβώσουμε αν παρέλαβαν αυτά που τους στείλαμε, όλοι τους σχεδόν ανταποκρίνονταν θετικά και ζητούσαν να μπω στο σπίτι τους. Εκεί, αφού τους εξηγούσα τον σκοπό των δημοσιεύσεων των κηρυγμάτων και μερικά άλλα προκαταρκτικά, τους εξέθετα με απλό τρόπο το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου. Απαντούσα επίσης σε ερωτήματά τους. Απόφευγα τις δογματικές συζητήσεις ή ερωτήσεις, που ήθελαν να ξεφύγουν από το θέμα που ήθελα να επικεντρωθώ. Μόνο ο Ουρανός θα αποκαλύψει πόσοι απ' αυτούς που μίλησα πήραν την απόφαση να δεχτούν τον Χριστό ως Σωτήρα τους... Καθώς ρίχνω τα μάτια μου στην περίοδο εκείνη που, αν και ήταν ευλογημένη με πολλές εμπειρίες, σκέπτομαι ότι ίσως θα ήταν καλύτερα και θα υπήρχαν βαθύτερα και μόνιμα αποτελέσματα, αν αντί να επισκεφτώ πολλά άτομα, επικεντρωνόμουν σε λίγα άτομα, που έδειχναν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και με τα οποία να κρατούσα συχνότερη επαφή. Στην πραγματικότητα, τη διακονία αυτή πρέπει να την αναλάβουν πιστοί των τοπικών εκκλησιών, που θα μπορούν να παρακολουθούν τακτικά τα πρόσωπα που ενδιαφέρονται. Αυτό είναι και ένα από τα αδύνατα σημεία του ευαγγελισμού. Ενώ πολλά άτομα ευαγγελίζονται, δεν υπάρχουν άτομα που με υπομονή να κάνουν στη συνέχεια το έργο της παρακολούθησης.

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Μια ομάδα διανομής εντύπων

Συζήτηση σε καφενείο μετά τη διανομή εντύπων σε χωριό της Κατερίνης

Αποχαιρετιστήρια εκδήλωση από τον Όμιλο Νεολαίας για την 25ετή διακονία μου στη Νεολαία μας.

Ομάδα διανομής εντύπων στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκη και σε άλλες πόλεις.

Για 25 χρόνια είχα δραστηριοποιηθεί ανάμεσα στη νεολαία της εκκλησίας μας. Μερικά χρόνια ως εκλεγμένος πρόεδρος στον Όμιλο Νεολαίας και για πολλά χρόνια, ως υπεύθυνος νεολαίας, εκ μέρους του Πρεσβυτερίου μας. Τότε στην εκκλησία μας είχαμε πολλούς νέους. Εκτός από τις τακτικές συνάξεις, αναπτύξαμε και άλλες ποικίλες δραστηριότητες. Είχαμε κάθε εβδομάδα συναναστροφή και συμμελέτη σε κάποιο διαφορετικό σπίτι κάθε φορά. Οργανώσαμε μια ομάδα ευαγγελισμού και τακτικά τις Κυριακές επισκεπτόμασταν χωριά της Πιερίας και άλλες πόλεις, όπου μοιράζαμε φυλλάδια, Καινές Διαθήκες και είχαμε συζητήσεις στα καφενεία. Ο **Παύλος Χρ. Πετρίδης**, νέος του Ομίλου δημιούργησε ένα μουσικό συγκρότημα, με το οποίο δίνουμε προγράμματα σε εκκλησίες.

ΕΠΑΝΩ: Το συγκρότημα στην Είσοδο της Κλινικής «Άγιος Λουκάς»
ΚΑΤΩ: Πρόγραμμα στους ασθενείς.

Επισκεπτόμασταν τακτικά και την Κλινική «Άγιος Λουκάς». Δώσαμε πρόγραμμα ακόμη και σε στρατόπεδο της περιοχής μας, την ημέρα του Πάσχα. Εκτός από το συγκρότημα, είχαμε και μια τριανταμελή χορωδία με μαέστρο τον **Ευθύμη Μαυρίδη**. Δίνουμε τακτικά προγράμματα σε εκκλησίες της Β. Ελλάδας. Είχαμε δώσει πρόγραμμα με ύμνους και μαρτυρίες και σύντομο μήνυμα στην κατάμεστη αίθουσα «Αποστόλου Παύλου» της ΕΕΕ Θεσσαλονίκης. Είχαμε τακτικά ώρα μαθητείας με αρκετούς νέους. Με τέσσερις νέους, μάλιστα, είχαμε μαθητεία στο σπίτι μας.

Το Μουσικό Συγκρότημα στην Πύλη του Στρατοπέδου, μετά από πρόγραμμα που έδωσε ένα Πάσχα.

Η ΚΕΝ με προσκαλούσε τακτικά να παίρνω μέρος σε διάφορες ευαγγελιστικές εκστρατείες, που διαρκούσαν αρκετές ημέρες. Μάλιστα ο ζήλος μου ήταν τέτοιος να μετέχω στις εκστρατείες αυτές, ώστε το 1963 λίγες ημέρες μετά που παντρεύτηκα, πήρα μέρος, χωρίς τη γυναίκα μου, σε εξόρμηση σε εκκλησίες της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης! Για μία θητεία ήμουνα και μέλος της ΕΕ της ΚΕΝ.

Στην περίοδο που πρόεδρος της ΚΕΝ ήταν ο **Κώστας Μακρής**, με καλούσε να συμμετέχω σε όλες τις εκδηλώσεις. Από τις τακτικές δραστηριότητες ήταν η διοργάνωση ευαγγελιστικών συναθροίσεων και άλλων εκδηλώσεων, στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις, με ομιλητή τον φλογερό ευαγγελιστή **Άγγελο Δαμασκηνίδη**. Πολύς κόσμος, ιδιαίτερα νέοι, παρακολουθούσαν τις συνάξεις αυτές. Κάποτε είχε προσκαλέσει τον δυναμικό εβραιοαμερικανό ευαγγελιστή **Χάιμαν Άππελμαν**, για μια σύναξη που έλαβε χώρα στη μεγάλη αίθουσα του ΧΙΛΤΟΝ, που είχε κατακλυστεί από νεολαία. Το πρόγραμμα πλαισιώθηκε και εμπλουτίστηκε με νεανικές χορωδίες και πολλή υμνωδία. Μια άλλη εκδήλωση στον ίδιο χώρο, που γέμισε πάλι από νεολαία, έγινε μόνο για υμνωδία και ομολογίες.

Στις γιορτές των Χριστουγέννων του 1958 οργανώσαμε με τον **Κ. Μακρή** το πρώτο χειμερινό συνέδριο της ΚΕΝ στις κατασκηνώσεις Λεπτοκαρυάς, που τότε είχε πολλές ελλείψεις. Είχαν τοποθετηθεί ξυλόσομπες στα σπιτάκια και σε μια μεγάλη αίθουσα, πίσω από τη σημερινή κουζίνα, είχαμε τις συνάξεις και αδελφική κοινωνία. Την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 1959, όλοι οι σύνεδροι ξημερώσαμε μέσα σε ατμόσφαιρα χαράς, με ύμνους, μήνυμα από έναν ξένο και ανταλλαγή εμπειριών. Έγιναν και άλλες πρωτότυπες για την Ελλάδα εκδηλώσεις... Ήταν σχεδόν αρχή της διακονίας μου με τη νεολαία, όταν για πάνω από έναν χρόνο ταλαιπωρήθηκα από έναν νευρικό κλονισμό με υψηλή πίεση και ζαλάδες. Ευχαριστώ τον Θεό που στο διάστημα αυτό ήταν κοντά μου και με ενίσχυε. Η Ερμιόνη πάντα ήταν με αυτοθυσία στο πλευρό μου- «εν υγεία και εν ασθενεία»...

ΘΕΡΙΝΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τα παιδιά του Θερινού Σχολείου της ΕΕΕ Κατερίνης. Επίσκεψη στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης.

Μου είχαν αναθέσει την ευθύνη διοργάνωσης των Θ.Σ. Τους θερινούς μήνες είχαμε μαθήματα σε εκκλησίες της Β.Ε. Τα έξοδα κάλυπτε μια οργάνωση Θ.Σ. των ΗΠΑ. Το Θ.Σ. στην Κατερίνη προσέλκυε πολλά παιδιά όχι μόνο της εκκλησίας μας, άλλα και παιδιά της περιοχής μας. Και το Θ.Σ. στην εκκλησία Σεβαστής και στην Καρδιτσομαγούλα συγκέντρωνε πολλά παιδιά, που παρακολουθούσαν τα προγράμματά μας. Τα περισσότερα παιδιά ήταν από Ορθόδοξες οικογένειες. Μείναμε

για μια εβδομάδα με την **Ερμιόνη**, που ήταν έγκυος, στον κάτω όροφο της εκκλησίας **Σεβαστής**, με μια γκαζόλαμπα. Στην **Καρδίτσομαγούλα** είχα πάει μόνος και έμεινα σε ξενοδοχείο.

ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΛΕΠΤΟΚΑΡΥΑΣ

Μια ομάδα αγοριών στην κατασκήνωση Λεπτοκαρυάς. Σήμερα, όλα τα παιδιά είναι παντρεμένα. Κάποιοι είναι και παπούδες!

Στην κατασκήνωσή μας στη Λεπτοκαρυά ως ζευγάρι υπηρετήσαμε για πολλά χρόνια από διάφορες θέσεις, ομαδάρχες και - κάτι που απέφευγα - μια χρονιά αρχηγός

Ομαδάρχες- ομαδάρχισσες, μετά την πρωινή συμπροσευχή στη Λεπτοκαρυά

Αρκετές χρονιές είχα την ευθύνη και τα μαθήματα στους ένοικους του ξενώνα. Άλλες χρονιές διοργάνωνα τα βραδινά προγράμματα της παιδικής κατασκήνωσης. Κάθε βράδυ υπήρχε ποικίλο ψυχαγωγικό πρόγραμμα και έκλεινε η βραδιά με μια διδακτική ιστορία από την **Ερμιόνη** που, πολλές φορές, βοηθούσε πολλές ώρες και στην κουζίνα.

Ο καθηγητής μας της Θεολογίας στο Βιβλικό Σχολείο της Γλασκόβης G. Grogan, ομιλητής σε Βιβλικό Συνέδριο Λεπτοκαρυάς, με την οικογένεια μας.

Στα Βιβλικά Συνέδρια βοηθούσα στην τακτοποίηση των συνεδρων και πολλές φορές ως μεταφραστής των ξένων ομιλητών. Πάντα υπήρχε ένας ξένος ομιλητής. Αρκετοί από τους ξένους ομιλητές ήταν φίλοι μου κι έτσι ανέθεταν σ' εμένα να τους προσκαλώ και να τους μεταφράζω. Όλοι τους ήταν γνωστοί εργάτες του Ευαγγελίου, κυρίως από την Αγγλία.

MISSION 80

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Οι υπεύθυνοι του MISSION 80, με τους μεταφραστές. Από αριστερά: Παντελής Σιδηρόπουλος, Κώστας Μακρής. Από δεξιά: Σάββας Κ. Καρυπίδης, Γ. Κανταρτζής

ΔΕΞΙΑ: Μερικοί Έλληνες συνέδροι έξω από το συνεδριακό κέντρο

Η οργάνωση ΤΕΜΑ διοργάνωνε το μεγάλο **Πανερωπαϊκό Ιεραποστολικό Συνέδριο νεολαίας, MISSION 80**, στη Λοζάννη της Ελβετίας, στο οποίο πήραν μέρος περίπου 7000 νέοι και νέες, κυρίως από ευρωπαϊκές χώρες. Είχαν αναθέσει σ' εμένα την ευθύνη για την ελληνική αποστολή. Έχοντας συναίσθηση της μεγάλης ευθύνης της αποστολής και την απειρία μου από τέτοια συνέδρια, αμέσως ζήτησα την αρωγή του **Κώστα Μακρή**. Σε λίγο διάστημα στάλθηκαν διαφημιστικά έντυπα κυρίως από τα γραφεία της ΕΙΕ. Επειδή μας είχαν κάνει ιδιαίτερα χαμηλή τιμή για τους Έλληνες, τελικά ο αριθμός των συνέδρων από την Ελλάδα έφτασε τα 250 άτομα.

Ναυλώθηκαν τέσσερα πούλμαν, ενώ άλλοι ταξίδεψαν αεροπορικώς. Οι συνάξεις, στη Λοζάννη με το ποικίλο πρόγραμμα ήταν ευλογημένες. Εκτός από τα μηνύματα και τα workshops, είχαμε συναντήσεις και σε εθνικό επίπεδο. Σ' αυτές μιλούσε με ενθουσιασμό ο **Κ. Μακρής** κι αυτό ήταν ευλογία στους συνέδρους... Επιστρέψαμε στην Ελλάδα φορτωμένοι με πλούσιες ευλογίες και με πλατύτερο οραματισμό για το παγκόσμιο ιεραποστολικό έργο. Στην Ελλάδα για ένα διάστημα κρατήσαμε επαφή με άτομα που ήταν στο συνέδριο. Κι επίσης με τον **Κ. Μακρή** συμμετείχαμε σε όλες τις συνεδριάσεις, που ακολούθησαν στη Λοζάννη, στις οποίες συμμετείχαν αντιπρόσωποι από κάθε χώρα. Είχαμε πάρει μέρος και στο επόμενο συνέδριο που έγινε στη Ζυρίχη με μεγάλη πάλι συμμετοχή.

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Ένα από τα πρώτα ιεραποστολικά συνέδρια

Το MISSION 80 είχε αφήσει έντονα τα ιεραποστολικά αποτυπώματά του και είχε μεγάλη απήχηση στις καρδιές των συνέδρων. Τότε, μερικοί νέοι εξέφρασαν την επιθυμία να αφιερώσουν τη ζωή τους στο έργο του Θεού...

Στην Κατερίνη, συζητώντας με τον **Γιώργο Θ. Υφαντίδη**, έναν νεαρό εργάτη του Ευαγγελίου που πρόσφατα είχε βρεθεί στο μεγάλο ιεραποστολικό συνέδριο νεολαίας στην Urbana (ΗΠΑ), εκφράσαμε την ευχή, αν μπορούσε να γίνει ένα ιεραποστολικό συνέδριο και στην Ελλάδα, γιατί ως τότε δεν υπήρχε κανένα τέτοιο συνέδριο. Η ευχή με προσευχή έγινε απόφαση. Έτσι, και μαζί με τον **Γιώργο Ν. Χουσουρίδη** και τη **Ροδούλα Πορτοκαλίδου**, που ήμασταν μέλη μιας επιτροπής στην Κατερίνη, τον Ιούνιο του 1980 δειλά-δειλά είχαμε το πρώτο Ιεραποστολικό συνέδριο στην κατασκήνωση Λεπτοκαρυάς. Ο αριθμός των συνέδρων, φυσιολογικά, ήταν πολύ μικρός, εκτός από μια πολυπληθή σύναξη που είχαμε στη βραδινή συνάθροιση στην Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης. Ομιλητές επιλέχτηκαν και από τις τρεις ευαγγελικές αποχρώσεις (**Στέλιος Καλοτεράκης, Γιάννης Χρ. Κρεμμύδας, Γιώργος Πατσαούρας** και από το Βιβλικό Σχολείο, **Μπιλ Μπάλντουιν**).

Από την τρίτη κιόλας χρονιά ο αριθμός των συνέδρων απ' όλη την Ελλάδα, ιδιαίτερα από την Αθήνα, έγινε μεγάλος, μέχρι σημείου που αναγκαστήκαμε να νοικιάζουμε δωμάτια και ξενοδοχεία από το χωριό. Θέλοντας να διευρύνουμε την Επιτροπή μας, προσκαλέσαμε τον **Κώστα Μακρή**, και στα κατοπινά χρόνια τους **Γιώργο Γούναρη, Φώτη Ρωμαίο, Γιάννη Ρούσσο** να ενταχθούν στην Επιτροπή μας. Η παρουσία όλων τους ήταν σημαντική, ιδιαίτερα του **Κώστα Μακρή**. Αυτός και ο **Φώτης Ρωμαίος** συνήθως παρουσίαζαν τους ομιλητές στις συνάξεις. Η καρδιά του **Κ. Μακρή** φλεγόταν για τον παγκόσμιο ιεραποστολικό αγρό. Πόσες φορές άναβε η συζήτηση, όταν μέλη της Επιτροπής μας μιλούσαν μόνο για τον ευαγγελισμό της Ελλάδος!

Στη διάρκεια των ετών προσκαλέσαμε εκλεκτούς ομιλητές από το εξωτερικό. Είχαμε πάντα ομιλητές και από την Ελλάδα. Στα τελευταία δέκα χρόνια υπήρξε μια κάμψη στους αριθμούς, ιδιαίτερα από την περιοχή των Αθηνών... Ύστερα από τριάντα χρόνια υπηρεσίας στο συνέδριο ως υπεύθυνος παραιτήθηκα. Οι νέοι υπεύθυνοι του συνεδρίου αφιέρωσαν μια βραδιά για να με τιμήσουν. Η διακονία συνεχίζεται.

AMSTERDAM 83

Ο Μπίλ Γκράχαμ, διοργανωτής του Συνεδρίου

Τον Ιούλιο (12-21 Ιουλίου 1983) έγινε ένα παγκόσμιο συνέδριο για **περιοδεύοντες ευαγγελιστές** στο Άμστερνταμ. Το συνέδριο διοργάνωσε και χρηματοδότησε η οργάνωση του **Μπίλυ Γκράχαμ**. Ήταν παρών και ο ίδιος και είχε δύο ομιλίες. Ήταν περίπου 4000 ευαγγελιστές από 133 χώρες του κόσμου. Ομιλητές ήταν οι πιο γνωστοί ευαγγελιστές και ιεροκήρυκες. Είχα πρόσκληση να λάβω μέρος ως δημοσιογράφος από την Ελλάδα. Στο ξενοδοχείο θα έμενα με κάποιον άλλο δημοσιογράφο, που τελικά, δεν ήρθε κι έτσι έμεινα μόνος για όλες τις ημέρες... Κάποιος ευαγγελιστής από το Πόρτο Ρίκο με πλησίασε και με παρακάλεσε να τον φιλοξενήσω μερικές ημέρες σπίτι μας στην Ελλάδα. Και το έκανα.

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ ΓΙΑ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΑΡΓΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δύο φορές προσκλήθηκα από τον **Maurice Paine** να επισκεφτώ τη Βρετανία και να μιλήσω για τις καθημερινές ραδιοφωνικές εκπομπές του **Άργου Ζωδιάτη** από τον χριστιανικό ραδιοφωνικό σταθμό TWR του Μόντε Κάρλο. Και τις δύο φορές, ξόδεψα γύρω στον μήνα, κάθε φορά. Επισκέφτηκα πολλές εκκλησίες και ομάδες σ' όλην τη Βρετανία για να μιλήσω για τις εκπομπές αυτές. Μεγάλες εκκλησίες όπου μίλησα ήταν η Saint George's Τρον στο κέντρο της Γλασκόβης και η Above Bar στο Σαουθάμπτον και σε ένα μεγάλο συνέδριο. Αρκετές εκκλησίες έδειξαν ενδιαφέρον να υποστηρίξουν τακτικά τις εκπομπές. Κάθε μέρα έπρεπε να μετακινούμαι σε διαφορετική πόλη και εκκλησία. Ήταν μια ιδιαίτερη εμπειρία.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΝΙΚΗΤΕΣ

ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ ΚΩΔΙΚΟΣ 2404

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006, Τ. ΘΥΡΙΔΑ 30, 601 00 ΚΑΤΕΡΙΝΗ GREECE ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 1 ΛΕΠΤΟ ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 258

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

"Ο ΝΙΚΗΤΗΣ αυτός θα ντυθεί με ρούχα λευκά και σίγουρα το όνομά του δεν θα το σβήσω από το Βιβλίο της Ζωής...
Στον ΝΙΚΗΤΗ θα δώσω το δικαίωμα να καθίσει μαζί μου στο θρόνο μου" (Αποκ. 3/5,21) Ιησούς Χριστός

ΕΙΡΗΝΗ - αλλά για πόσο; Γράφει ο Χάρης Ι. Νταγκουνάκης, Νομικός

Το ρολόι έδειχνε έξι παρά δέκα και ο ήλιος είχε ανατείλει από ώρα. Δεν θυμάμαι πόσες φορές είδα την ανατολή στον Αλβάνο τούτο το καλοκαίρι, όμως αυτή την ανατολή είχα μείνει να την κοιτώ... Οι μέρες είχαν αποκτήσει ξανά το ειδικό τους βάρος, η έννοια του χρόνου ξανάβρισκε την αξία της.

Μ' αυτά τα λόγια ο δημοσιογράφος "αποχαιρέτουσε τα όπλα" τη μέρα που έφευγε από τον Αλβάνο. Ο πόλεμος είχε τελειώσει. Ήταν Σάββατο 19 του Αυγούστου. Και το ρεπορτάζ κλείνει με τα παρακάτω λόγια, που επαναλαμβάνουν κάτι που έλεγε ο ταξίτζης της Βηρυτού: «Τώρα είναι η στιγμή της ξεκούρασης, της απόλαυσης, της ειρήνης. Η ειρήνη όμως ποτέ δεν μένει για πολύ εδώ στα μέρη μας...»

Εκεί που όλος ο κόσμος χαιρετάει για την κατάπαυση του πυρός, γιατί θα πάψει η ανασφάλεια και ο θάνατος να χτυπιούν και τα δύο στρατόπεδα των εμπόλεμων, εκεί που οι άνθρωποι πήραν μια ανάσα, έρχεται πάλι η αγωνία να φωλιάσει στις καρδιές: Ειρήνη, ναι. Αλλά για πόσο;

Η ειρήνη ήταν πάντοτε το ζητούμενο στην περιοχή τούτο έδωσε την εξής οδηγία:

γίμο της Κανά, μια πόλη που τόσο σκληρά χτυπήθηκε τον περασμένο μήνα, διατύπωνε τις μεγάλες αλήθειες για την ειρήνη.

Σε μια απ' αυτές τις περιπτώσεις, όταν έστειλε τους μαθητές του να φέρουν το μήνυμά του σε άλλες περιοχές.

καιρό πάνω στο πρόβλημα και προσπαθούν να δώσουν κάποια λύση: Υπάρχει σ' εκείνη την περιοχή κανένας ειρηνικός άνθρωπος; Μάλλον δύσκολο... Χιλιάδες άνθρωποι εκατέρωθεν βασανίζονται από τη θλίψη και τον πόνο για ό,τι έχασαν σ' αυτόν τον πόλεμο, και στις καρδιές τους κάτι από την επιφάνεια αρκοαίει η φωτιά της εκδίκησης. Οι ίδιες συμφορές σε λίγο καιρό θα επαναληφθούν—όπως πολλοί από τους κατοίκους της περιοχής εκτιμούν.

Πέρα απ' όλα αυτά όμως, το ερώτημα παραμένει: Υπάρχει κανείς "υιός ειρήνης" εκεί; Ας επεκτείνουμε το ερώτημα πέρα από τη Μέση Ανατολή. Ας το σκεφτούν όλοι όσοι αγωνίζονται με κάθε τρόπο για την ειρήνη ή εύχονται να έρθει στη γη. Είμαστε άνθρωποι της ειρήνης; Η πρώτη πρόξη για ν' αποδείξουμε κάτι τέτοιο, είναι να έχουμε συνάψει εμείς οι ίδιοι προφορική ειρήνη με τον Θεό. Όλα τα άλλα βρισκονται. Έχουμε όμως εμείς ειρήνη με τον Θεό;

Ο απόστολος Παύλος λέει ότι η ειρήνη αυτή με τον Θεό έρχεται στη ζωή μας με τη δικαιοσύνη μας ενώπιον του Θεού δια της πίστεως (Ρωμαιοί 5, 1).

Έχεις αλήθεια; Ζητήσε τη δικαιοσύνη του Θεού στη

Κατά περιόδους ανέπτυσσα και μια νέα διακονία. Ο **Maurice Paine**, φαρμακοποιός στην περιοχή του Μπέρμιγχαμ, ήταν υπεύθυνος μιας μικρής ιεραποστολής με την επωνυμία BAMGT. Είχε γνωριστεί με τον **Άργο Ζωδιάτη**, που ήταν ποιμένας σε μια αγγλόφωνη εκκλησία της περιοχής. Παράλληλα είχε τη ραδιοφωνική διακονία Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ, με προγράμματα στα ελληνικά από τον σταθμό TWR. Η ιεραποστολή του **Maurice Paine** ανέλαβε να καλύπτει οικονομικά την εκπομπή αυτή. Ο **A.Z.** μια χρονιά είχε στείλει τον **M.P.** στην Ελλάδα κι εμείς αναλάβαμε τη φιλοξενία του. Επισκεφτήκαμε πολλές εκκλησίες κυρίως της

Β.Ελλάδας, όπου αυτός κήρυττε κι εγώ τον μετέφραζα. Από τότε, αυτό συνέβη για αρκετά χρόνια. Όταν οι εκπομπές διακόπηκαν, ο Μ.Ρ. ήθελε να βοηθήσει την Ελλάδα. Σκεφτήκαμε διάφορους τρόπους. Του πρότεινα να γράφω και να δημοσιεύουμε άρθρα με επίκαιρα θέματα υπό το φως της Βίβλου σε επαρχιακές εφημερίδες και παράλληλα να στέλνουμε δωρεάν την Κ.Δ. Το δέχτηκε με χαρά. Έτσι, για ένα χρονικό διάστημα έστειλα άρθρα σε αρκετές επαρχιακές εφημερίδες, στις οποίες πληρώναμε ένα μικρό ποσό. Η ανταπόκριση ήταν ενθαρρυντική.

Κάποια στιγμή του πρότεινα, αντί να δημοσιεύουμε άρθρα σε εφημερίδες με πληρωμή, να εκδώσουμε δική μας εφημερίδα που να έχει ποικιλία πνευματικών θεμάτων, κατάλληλα για τον Έλληνα αναγνώστη. Το δέχτηκε κι αυτό με χαρά. Κι έτσι γεννήθηκαν οι **ΝΙΚΗΤΕΣ**. Στην αρχή η εφημερίδα κυκλοφορούσε σε λίγα φύλλα που τα μοίραζαν οι νέοι της ευαγγελιστικής μας ομάδας στην περιοχή Κατερίνης. Σιγά σιγά οι **ΝΙΚΗΤΕΣ** άρχισαν να κυκλοφορούν σε 40.000 αντίτυπα. Σε μια επίσκεψη του **Σπύρου Ζωδιάτη** μιλήσαμε για την προοπτική επέκτασης των **ΝΙΚΗΤΩΝ**. Έτσι, άρχισε να μας βοηθά και η **AMG**.

Μεταφορά εφημερίδων στο ταχυδρομείο με το αυτοκίνητο του Tom Meador.

Αρχίσαμε στέλνουμε την εφημερίδα ταχυδρομικά σε 30.000 άτομα και οι υπόλοιπες μοιράζονταν από νέους στη Θεσσαλονίκη και Αθήνα! Τις διευθύνσεις τις παίρναμε από τηλεφωνικούς καταλόγους και άλλες πηγές. Η ανταπόκριση ήταν ενθαρρυντική. Παίρναμε γράμματα απ' όλην την Ελλάδα και το εξωτερικό. Προσφέραμε δωρεάν, εκτός από την Κ.Δ., διάφορα βιβλία και βιβλιαράκια. Μια περίοδο η μεγάλη χριστιανική οργάνωση από τις ΗΠΑ **RADIO BIBLE CLASS (RBC)** μας βοήθησε οικονομικά και εκδώσαμε γύρω στα είκοσι 30σέλιδα βιβλιαράκια τους με σημαντικά θέματα. Το βιβλιαράκι «Θρησκεία ή Χριστός» κυκλοφόρησε συνολικά σε 11 εκδόσεις και σε 110.000 αντίτυπα. Το αρχείο των **ΝΙΚΗΤΩΝ** το προσφέραμε στο Ιστορικό Ευαγγελικό Αρχείο.

Με τον συνεργάτη μας Tom Meador, που βοηθούσε σε πολλούς πρακτικούς τομείς, στη διαμόρφωση του γραφείου, στις εκτυπώσεις χιλιάδων διευθύνσεων κ.ά.

Τον Ιούλιο του 2008, ύστερα από 30 χρόνια κυκλοφορίας των ΝΙΚΗΤΩΝ, αποφασίσαμε να διακόψουμε την έντυπη έκδοσή τους. Έτσι, πίστευα, εδώ θα σταματούσε και η διακονία μου. Αρκετά πρόσωπα βοηθούσαν σε διάφορους τομείς. Την όλη διεκπεραίωση (επικόλληση ετικετών, πακετάρισμα κλπ.) έκανε με ιδιαίτερη επιμέλεια η **Ζωή Ορφανίδου**. Σημαντική ήταν η βοήθεια και του **Θωμά Μέντορα**, ιεραποστόλου στην εκτύπωση χιλιάδων ετικετών, τη μεταφορά των εφημερίδων και εντύπων στο ταχυδρομείο. Είμαι ευγνώμων για όλους αυτούς.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΝΙΚΗΤΕΣ

Μερικοί φίλοι πρότειναν να συνεχίσουμε του ΝΙΚΗΤΕΣ σε ηλεκτρονική μορφή. Στην αρχή ήμουν επιφυλακτικός, γιατί και η ηλικία μου ήταν μεγάλη και δεν ήμουν εξοικειωμένος με τα ηλεκτρονικά μέσα. Ο **Γιώργος Οικονομίδης**, που έμενε στην Αυστραλία εκείνη την περίοδο και που ήδη είχε τη δική του ιστοσελίδα www.sporeas.gr, μου είπε ότι αγόρασε ως δώρο μια ιστοσελίδα για εμάς με το όνομα www.nikites.eu. Κι έτσι, χωρίς να το καταλάβω, το 2009, προχωρήσαμε στην κατασκευή ιστοσελίδας από τον **Πάρη Μανιά** από τη Χαλκίδα. Πάνω από 35 συνεργάτες, τακτικοί και έκτακτοι, γέμισαν την ιστοσελίδα μας με πολλά άρθρα, με ποικιλία θεμάτων. Σε διάστημα 8 ετών πάνω από 1.500.000 πρόσωπα επισκέφτηκαν τη ιστοσελίδα μας. Πριν από έναν χρόνο έγινε αναβάθμιση της ιστοσελίδας μας, την οποία παραχώρησα στις εκδόσεις ο ΛΟΓΟΣ, στον διευθυντή της AMG **Φώτη Ρωμαίο**.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΒΙΒΛΙΩΝ

Εκτός από την τακτική αρθρογραφία μου στη **ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ** είχα μεταφράσει από τα αγγλικά τα βιβλία: α) **Βασικές Αλήθειες της Αγίας Γραφής** του Norman H. Camp(σελ. 128), 2) **Η Απάντηση στο Μεγαλύτερο Πρόβλημα του Ανθρώπου** (αγγλικά Right with God) του John Blanchard (σελ. 148) σε δυο εκδόσεις, 3) **Θησαυρός Πρακτικής Θεολογίας** (αγγλικά A Body of Divinity) του Thomas Watson (σελ.377), 4) **Η Οδός προς τον Θεόν** του D.L.Moody(σελ. 143) και 5) **Ο Κόσμος στις Φλόγες** του Billy Graham (σελ. 306).

ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ

Η υγεία μου ήταν επισφαλής. Στον στρατό, όταν παρουσίασα ταχυπαλμία, ένας καρδιολόγος μού είπε: «Αυτό δεν είναι παθολογικό και μ' αυτήν την κατάσταση θα ζήσεις ως και τα 65!» Πήρα αναβολή για δυο χρόνια και μετά υπηρέτησα στη Λάρισα και Κατερίνη.

Έπαθα τρεις φορές γαστρορραγία. Την πρώτη φορά, όταν ήμουνα στη Λάρισα, σε περιοδεία. Το πρωί παρατήρησα ότι τα κόπρανά μου ήταν κατάμαυρα. Τηλεφώνησα στον γιατρό **Ηλία Θωμαΐδη** και μου είπε να επιστρέψω στην Κατερίνη και να πάω απευθείας στον μικροβιολόγο Τσιτλακίδη. Στην εξέταση των νέων κοπράνων δεν παρατηρήθηκε αίμα! Έτσι, δεν χρειάστηκε μείνω στο κρεβάτι. Ήταν η αγάπη του Θεού που με θεράπευσε! Η γαστροσκόπηση έδειξε ότι έχω έλκος του δωδεκαδακτύλου. Τις άλλες δυο φορές που έπαθα γαστρορραγία, έπρεπε να μείνω στο κρεβάτι για μια εβδομάδα κάθε φορά.

Τον Ιούλιο 1995 έπαθα έμφραγμα. Το τεστ κοπώσεως που είχα κάνει τότε πρόσφατα έδειχνε ότι όλα ήταν καλά. Έτσι από το μεσημέρι ως το βράδυ δεν πήγα σε γιατρό, επειδή οι γνωστοί καρδιολόγοι μου απουσίαζαν. Τελικά το βράδυ βρήκαμε έναν καρδιολόγο. Το καρδιογράφημα έδειξε έμφραγμα και αμέσως με ασθενοφόρο με οδήγησαν στο νοσοκομείο Κατερίνης. Αν κατέφευγα εκεί από την αρχή, τα πράγματα θα ήταν καλύτερα. Έμεινα στο νοσοκομείο σ' έναν θάλαμο με άλλους επτά, χώρια οι συνοδοί. Η Ερμιόνη όλο το βράδυ κοιτούσε το μόνιτορ. Ύστερα από δέκα ημέρες, με ασθενοφόρο μεταφέρθηκα στον Κλινική **ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ**, όπου έμεινα άλλες δέκα ημέρες. Η στεφανιογραφία έδειξε ότι η δεξιά αρτηρία είναι κλειστή 100% και δεν μπορεί να ανοίξει με μπαλονάκι. Από τότε έχω κάνει και άλλες στεφανιογραφίες. Επίσης η αριστερή κεντρική αρτηρία είναι κλειστή 30% και σε μια μικρή που ήταν 85% μου έκαναν μπαλονάκι. Επίσης κατά καιρούς κάνω διάφορα τεστ και μαγνητική καρδιάς κλπ στη Κλινική **ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ**. Είμαι γεμάτος ευγνωμοσύνη για τον Διευθυντή του **ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ κ. Δημοσθένη Κατσάρκα**, τη σύζυγό του **Ευνίκη** και για όλους τους γιατρούς και το νοσηλευτικό προσωπικό, που κάθε φορά – και είναι πολλές οι φορές- που βρίσκομαι στην Κλινική δείχνουν πολλή αγάπη φροντίδα, όπως κάνουν, χωρίς εξαίρεση, και σ' όλους τους ασθενείς...

Η ζωή μου είναι στα χέρια του Κυρίαρχου Θεού. Σταματώ εδώ γιατί δεν θα ήθελα να αφιερώσω και άλλο χώρο για τις συχνές ασθένειές μου.

Ολοκληρώνοντας τη σύντομη βιογραφία μου, απλώς, ταπεινά, νιώθοντας την πλήρη ανεπάρκεια και αναξιότητά μου, σκύβω και προσκυνώ τον Σωτήρα και Κύριό μου ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, που πρόσφερε τον Εαυτό Του θυσία, ώστε εγώ, ο αμαρτωλός, ο ανάξιος και καταδικασμένος για την Κόλαση, με μετάνοια και πίστη, να γίνω παιδί Του και συγκληρονόμος Του! Για τα λίγα που έχω κάνει στο έργο του Θεού, ιδιαίτερα για την αλλαγή που έφερε ο Ιησούς Χριστός στη ζωή μου, η δόξα ανήκει μόνο στον Θεό!

ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΔΥΟ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΣΕ ΜΜΕ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

«Η Δημοσιογραφία διδάσκει και οικοδομεί, δεν γκρεμίζει»

Συνέντευξη στην Χριστίνα Ι. Σιδηροπούλου στο περιοδικό ΟΡΙΟ της ημερήσιας εφημερίδας Κατερίνης «Ολύμπιο Βήμα» (Τεύχος 21, Δεκέμβριος 2009)

Ξεφεύγοντας από τα συνηθισμένα πρότυπα της δημοσιογραφίας, ο Γιώργος (Τζώρτζης) Κανταρτζής άνοιξε το δικό του δρόμο εκδίδοντας από το 1974 την εφημερίδα «ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ» διαδίδοντας το μήνυμα της χριστιανικής πίστης από την Κατερίνη στους συμπατριώτες μας.

Γιος του πρωτεργάτη της δημοσιογραφίας στην Πιερία, Σάββα Κανταρτζή, ασχολήθηκε και με «δημοσιογραφία που διδάσκει και οικοδομεί». Γεννημένος το 1935, μεγάλωσε στις δύσκολες εποχές

της φτώχειας, λαμβάνοντας καθημερινά διδάγματα ήθους και δεοντολογίας από τον πατέρα του, που άσκησε τη δημοσιογραφία για πολλές δεκαετίες ως λειτούργημα επικρίνοντας την αυθαιρεσία της εξουσίας, στηρίζοντας τη δημοκρατία, ενεργοποιώντας την κοινή γνώμη, διεκδικώντας την ισονομία.

Ο Γιώργος Κανταρτζής διακρίθηκε στον κλασσικό αθλητισμό, επέλεξε όμως να ακολουθήσει θεολογικές σπουδές σε Βιβλική Σχολή της Γλασκόβης στη Σκωτία και να δραστηριοποιηθεί με χριστιανικά έντυπα. Είναι παντρεμένος με τη συμπολίτισσά μας Ερμιόνη Τσανικλίδου, έχουν δυο γιους, τον Σάββα (καθηγητή αγγλικών) και τον Παναγιώτη (Κοινωνιολόγο, διδάκτορα της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και ποιμένα της Α΄ ΕΕΕ Αθηνών) και πέντε εγγόνια.

Σήμερα, σε ηλικία 75 χρονών, ο κ. Κανταρτζής παραμένει ενεργός στη δημοσιογραφία υποστηρίζοντας με την πένα του «μια άλλη άποψη». Αξιοποιώντας τα οφέλη των νέων τεχνολογιών, προχώρησε στην ηλεκτρονική έκδοση της εφημερίδας του διευρύνοντας τους ορίζοντές της. Παράλληλα, άρθρα και απόψεις του βλέπουν το φως της δημοσιότητας σε εφημερίδες δίνοντας τη δική του – χριστιανικών αρχών- οπτική γωνία σε προβλήματα της καθημερινότητας.

Τι επίδραση είχε η ζωή και το έργο του πατέρα σας στη δική σας ζωή;

«Ο πατέρας μου ήταν αυτοδίδακτος. Είχε έμφυτο το χάρισμα της δημοσιογραφίας από τον Θεό. Στην Πιερία θεωρείται ως «ο πρωτεργάτης της δημοσιογραφίας», γιατί αυτός ήταν ο πρώτος στη δεκαετία του 1930 που εξέδωσε την πρώτη εφημερίδα με τον Δήμαρχο Αιμίλιο Ξανθόπουλο. Στην επέτειο 70 χρόνων ανακήρυξης της Κατερίνης σε Δήμο, υπήρξε ειδικό αφιέρωμα στην ζωή και το έργο του Σάββα Ι. Κανταρτζή. Η ομιλία ανατέθηκε στο Δρα Μιλτιάδη Τερζόπουλο, Διευθυντή Νοσοκομείου της Γερμανίας. Επίσης η Βέτα Χαλαϊτζίδου, δημοσιογράφος, στην ενότητα για τον τύπο της Κατερίνης αφιέρωσε το μεγαλύτερο μέρος της ομιλίας της στη δημοσιογραφική δραστηριότητα του πατέρα μου.

Η ένταξή του στο Μαρξισμό και, μετά «τη Δαμασκό» του, η αφιέρωσή του στο Χριστιανισμό, πλούτισαν την εμπειρία του. Η δημοσιογραφία γι' αυτόν ήταν ο άμβωνάς του, για να διαδίδει τις χριστιανικές αρχές του. Ποτέ δεν απέβλεψε σε οικονομικά οφέλη. Όταν ήταν στο κόμμα και εξέδιδε την εφημερίδα ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ, ήταν επικεφαλής της προπαγάνδας στη Μακεδονία και Θράκη. Τότε ζούσαμε στη Θεσσαλονίκη σ' ένα δωμάτιο και για ένα διάστημα σε πλυσταριό! Κι όλα αυτά για την ιδεολογία του!

Στη συνέχεια ήταν αρχισυντάκτης του ΚΗΡΥΚΑ ΤΩΝ ΠΙΕΡΙΩΝ, που εκδότης ήταν ο Στέλιος Γαζής. Στη συνέχεια για πολλές δεκαετίες ήταν εκδότης της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ, που για χρόνια στοιχειοθετείτο (γράμμα-γράμμα). Πάντα είχε κύριο άρθρο, ρεπορτάζ με θέματα της περιοχής, ακόμη και αναλύσεις σε διεθνή θέματα. Μόνος του έκανε όλη τη δουλειά. Ήταν συγγραφέας πολλών βιβλίων. Μερικοί από τους 13 τόμους των Απομνημονευμάτων του βραβεύτηκαν».

– Επηρέασε το έργο του πατέρα σας την απόφασή σας να ασχοληθείτε με την έντυπη δημοσιογραφία;

«Δεν μπορώ να πω ότι είχε επίδραση το έργο του πατέρα μου στο να ασχοληθώ ερασιτεχνικά με τη δημοσιογραφία. Ως νέος δεν είχα κανένα ενδιαφέρον για τα γράμματα, γιατί η καρδιά μου ήταν δοσμένη στον αθλητισμό! Με την πάροδο του χρόνου, όταν πια είχα παραχωρήσει τη ζωή μου στον Θεό, άρχισα να διαβάζω και να ασχολούμαι με τις εκδόσεις».

– Γιατί δεν συνεχίσατε τη «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» του πατέρα σας, που είχε επιτυχημένη πορεία;

«Η εφημερίδα είχε μια ένδοξη ιστορία με τεράστια προσφορά και κανένας δεν μπορούσε να αντικαταστήσει επάξια τον πατέρα μας. Κάποτε μερικά έργα σταματούν μαζί με τον δημιουργό τους».

– Πώς μπήκε η δημοσιογραφία στη ζωή σας;

«Η δημοσιογραφία δεν είναι επάγγελμα για μένα. Είναι ένα μεράκι. Ήθελα να εκδώσω μια εφημερίδα, γιατί ο Έλληνας διαβάζει εφημερίδες. Πριν από 35 χρόνια αρχίσαμε να εκδίδουμε την εφημερίδα «ΟΙ ΝΙΚΗΤΕΣ». Στην αρχή την εκδίδαμε κάθε μήνα, σε 40.000 φύλλα και στη συνέχεια κάθε δυο μήνες σε ταμπλόιντ σε 20-25.000 φύλλα. Η εφημερίδα στελνόταν δωρεάν σε χιλιάδες άτομα. Το περιεχόμενό της ήταν κυρίως θρησκευτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό. Ο σκοπός μας ήταν να μεταδώσουμε τις αρχές και αξίες του χριστιανισμού, χωρίς να προβάλουμε κάποιο ιδιαίτερο θρησκευτικό δόγμα ή διδασκαλία. Η εφημερίδα είχε θετική απήχηση και εκτιμήθηκε από πολλούς. Ύστερα από 30 χρόνια διακόψαμε την έκδοσή της και δημιουργήσαμε μια ιστοσελίδα με παρόμοιο περιεχόμενο: www.nikites.eu».

– Σε νεαρή ηλικία πετύχατε υψηλές επιδόσεις σε πολλά αθλήματα. Ποιες οι διακρίσεις σας;

«Στα Εκπαιδευτήρια ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, όπου φοιτούσα, παίζαμε βόλεϊ και μπάσκετ. Από κλασικό αθλητισμό ιδέα δεν είχα. Όταν ήμουνα στη Β΄ Λυκείου, προκηρύχτηκαν οι Β΄ Παμπερικοί Αθλητικοί Αγώνες. Πήρα μέρος εκ μέρους του σχολείου μας. Χωρίς καμιά

προπόνηση, έτρεξα με πάνινα παπούτσια και προκρίθηκα σε τρία αγωνίσματα. Να σημειώσω ότι στους τελικούς έπαιρνε μέρος το αστέρι του κλασικού αθλητισμού της εποχής, Θεόφιλος Καμπερίδης, ο γνωστός βουλευτής και Δήμαρχος. Ήταν αθλητής του ΗΡΑΚΛΗ Θεσσαλονίκης, πρωταθλητής στα 100 μέτρα και στο ακόντιο. Έτσι στο ντεμπούτο μου ήρθα πρώτος στα 100 μ., κερδίζοντας τον Καμπερίδη. Κάθε φορά που συναντιόμαστε, ο χαμογελαστός μου φίλος μου θυμίζει ότι τον νίκησα στα 100 μέτρα! Πήρα το κύπελλο της 1ης Μεραρχίας. Επίσης βγήκα πρώτος στο άλμα εις ύψος και πήρα το κύπελλο του Δικηγορικού Συλλόγου Κατερίνης. Στο απλούν είχα βγει δεύτερος. Τα μυαλά μου ωστόσο ποτέ δεν πήραν αέρα.

Τα αθλήματα στα οποία, όμως, είχαμε μεγάλες επιτυχίες ως σχολείο ήταν το βόλει και το μπάσκετ. Στο βόλει ήμουνα ο μόνιμος «κατεβαδόρος» της ομάδας των Εκπαιδευτηρίων. Δώσαμε πολλούς αγώνες. Οι μόνοι που μας νικούσαν ήταν το Γυμνάσιο Κατερίνης με τον Τζώνη Παναγιωτίδη.

Είχα πάρει μέρος σε αγώνες που έγιναν στη Βέροια, στην Έδεσσα, στο Αιγίνιο. Πήρα επίσης μέρος με την ομάδα του «Μακεδονικού», που ήταν πρώτη στον κλασικό αθλητισμό, στους Παμμακεδονικούς που έγιναν στις Σέρρες. Για να ξέρουν οι σημερινοί καλοπληρωμένοι και πολλαπλά τιμώμενοι αθλητές, αναφέρω ότι στους Παμμακεδονικούς μάς κάλυψαν τα ναύλα, μας πρόσφεραν τα γεύματα και κοιμόμασταν στρωματσάδα όλοι μαζί σε μια αίθουσα του Γυμνασίου!

Στους Πανθεσσαλονίκιους είχα βγει τρίτος μετά τον Καβάζη, πρωταθλητή Ελλάδος και τον πρωταθλητή Β. Ελλάδος Τόλιο. Χωρίς προπονητή και χωρίς προπόνηση ήμουνα πάντα μεταξύ των τριών πρώτων στα 100 μ. στη Β. Ελλάδα. Στα Βέρμια (στην Βέροια) και στα Αιγίνια βγήκα πρώτος με ρεκόρ 11''. Ο έφορος του κλασικού του «Μακεδονικού», στον οποίο ήδη είχα μεταγραφεί, ο σημαγάς Πολυζωΐδης, με παρακάλεσε να πάω ως εθελοντής στην αεροπορία στις Σέδες Θεσσαλονίκης, ώστε να μπορώ να προπονούμαι! Οι γονείς μου δεν το δέχτηκαν και εκείνη την εποχή τα παιδιά ήταν υπάκουα στους γονείς!»

– Παρά τις τόσες και λαμπρές επιδόσεις σας σε πολλά αθλήματα, τερματίσατε νωρίς την αθλητική πορεία σας. Τι σας οδήγησε σ' αυτή την απόφαση;

– «Το κύκνειο άσμα της αθλητικής μου καριέρας συνέβη στη στρατιωτική μου θητεία, στο Κέντρο της Κορίνθου, όπου για τα 100 μ. επέλεξαν γύρω στα 20 άτομα. Ο διμοιρίτης μας, Γ. Μανίκας, μας πήγε στο

γήπεδο της Κορίνθου. Μας έδωσε από ένα ζευγάρι πάνινα παπούτσια. Μας έβαλε όλους σε μια σειρά και έδωσε την εκκίνηση, με σκοπό να επιλέξει τους 4 πρώτους. Τερμάτισα πρώτος αφήνοντας το δεύτερο 4- 5 μέτρα πίσω, παρ' ότι είχα πρόβλημα υγείας. Είχα 120 σφυγμούς. Ο Μανίκας μ' αγκάλιασε από τη χαρά του. Για 10 μέρες οι αθλητές είχαμε απαλλαγεί από τις ασκήσεις. Τελικά μας πήγαν στην Τρίπολη, όπου θα γίνονταν οι αγώνες των κέντρων εκπαιδεύσεως και θα επέλεγαν τους καλύτερους για να στελεχώσουν την Εθνική Ενόπλων. Επί 5 μέρες δεν γίνονταν αγώνες γιατί έβρεχε. Η ταχυπαλμία με ενοχλούσε. Ο καρδιολόγος μού είπε ότι δεν ήταν τίποτα σοβαρό, αλλά καλύτερα να απόφευγα τη συμμετοχή μου στα 100 μ. Αυτό με στενοχώρησε αφάνταστα και ιδιαίτερα το διμοιρίτη μου που πίστευε ότι θα κέρδιζα άνετα την κούρσα. Το αθλητικό μου μέλλον έμοιαζε λαμπρό. Κι όμως όλα σταμάτησαν εκεί! Τα ανθρώπινα σχέδια μέσα σε λίγες στιγμές ανατράπηκαν, γιατί τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας έχει ο Κυρίαρχος Θεός! Αν προχωρούσα στον αθλητισμό, ασφαλώς η ζωή μου θα ακολουθούσε άλλη πορεία».

– Ποιοι οι τομείς που δραστηριοποιηθήκατε προσφέροντας τις υπηρεσίες σας;

– «Για πολλά χρόνια εργάστηκα εθελοντικά με τη νεολαία. Πρόσφερα τις υπηρεσίες μου και σε άλλους τομείς πνευματικούς. Είμαι συνεργάτης του Εκδοτικού Οίκου «Ο ΛΟΓΟΣ» εδώ και μισόν αιώνα. Έχω μεταφράσει μερικά βιβλία και πολλά άρθρα από τα αγγλικά, θρησκευτικού περιεχομένου. Αρθρογραφώ στο μηνιαίο περιοδικό «Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ». Είναι ένα πολυσέλιδο τετράχρωμο περιοδικό με πλούσια και ποικίλη ύλη. Κατά καιρούς γράφω άρθρα σε όλες τις τοπικές εφημερίδες της πόλης μας με γενικό τίτλο «Μια άλλη άποψη».

– Είναι χρέος του δημοσιογράφου να ασκεί κριτική και τι είδους;

– «Δυστυχώς και η δημοσιογραφία έχει χάσει τον προορισμό της. Σκοπός της είναι η αντικειμενική ενημέρωση. Πρέπει να ελέγχει, ακόμη και να καυτηριάζει κάθε παρεκτροπή της εξουσίας και τα κακώς έχοντα στην κοινωνία, στην πραγματικότητα όμως κατευθύνεται από τα συμφέροντα. Αν και ονομάζεται 4^η εξουσία, στην πραγματικότητα έχει γίνει η πρώτη. Ποιος τολμά να τα βάλει με τους καλοπληρωμένους μεγαλοδημοσιογράφους, που έχουν τη δεξιοτεχνία το άσπρο να το κάνουν μαύρο; Ο δημοσιογράφος πρέπει να είναι ακέραιος, τίμιος, αντικειμενικός, θαρραλέος. Να φέρνει στο φως αυτά που άλλοι τα κρατούν σε σκοτάδι. Η δημοσιογραφία είναι λειτούργημα και όχι επάγγελμα. Η δημοσιογραφία διδάσκει και οικοδομεί, δεν γκρεμίζει».

– Τι συμβουλή θα δίνετε στους νέους;

– «Η συμβουλή μου είναι η εξής: Μέσα στην αλλοφροσύνη, την παραφροσύνη, την εξαλλοσύνη και στον κυκεώνα των αλληλοσυγκρουόμενων ιδεολογιών, ψάξτε να βρείτε καλά πρότυπα, δηλ. ανθρώπους με ηθικές αρχές και χριστιανικές αρετές. Μην επηρεάζεστε από αυτά που γυαλίζουν, ούτε από τους διαφόρους σελέμπριτις, που είναι παραδείγματα για αποφυγή. Οι άνθρωποι που προβάλλονται από τα ΜΜΕ είναι εκείνοι που συμμετέχουν στα μεγαλύτερα σκάνδαλα. Καυχούνται για τις αθεϊστικές και μηδενιστικές πεποιθήσεις τους. Και πάνω απ' όλα - και μην το θεωρήσετε αναχρονιστικό- να έχετε πρότυπό σας τον Ιησού Χριστό, που ήρθε στον κόσμο για να σώσει τον χαμένο άνθρωπο. Αυτός κανέναν δεν απογοητεύει. Τότε η ζωή σας θα βρει νόημα και σκοπό».

– Σήμερα, την εποχή της θρησκευτικής ανεξαρτησίας, είναι ο κόσμος περισσότερο ή λιγότερο ανοιχτός στο μήνυμα του Χριστιανισμού και στις χριστιανικές πρακτικές;

– «Το παράξενο είναι πώς στις χριστιανικές χώρες, όπου οι ιδέες και οι ιδεολογίες διακινούνται ανεξέλεγκτα, τελευταία

άρχισαν να ψηφίζονται νόμοι που περιορίζουν τις δραστηριότητες, τις γιορτές, τα σύμβολα του Χριστιανισμού, για να μη θιγούν οι μειονότητες. Επίσης οι αθεϊστές έγιναν μαχητικοί. Αν και αριθμητικά οι χριστιανοί αυξάνονται και τα ποσοστά εκείνων που δηλώνουν ότι πιστεύουν στον Θεό είναι υψηλά, στην πράξη οι περισσότεροι ζούνε ως άθεοι και σύγχρονοι ειδωλολάτρες! Απουσιάζει παντελώς η πνευματικότητα. Η πλειοψηφία των ανθρώπων της Δύσης δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για το μήνυμα του Ευαγγελίου. Αντίθετα, σε χώρες της Ασίας και της Αφρικής, παρά τους διωγμούς, οι χριστιανοί αυξάνονται και σε αριθμό και σε βάθος! Στον λεγόμενο χριστιανικό κόσμο, θεός του ανθρώπου είναι το χρήμα, που τον έχει τυφλώσει, ώστε δεν βλέπει τις ανάγκες των συνανθρώπων του».

– Τα διάφορα θρησκευτικά «σκάνδαλα» πρέπει να μας απομακρύνουν από το Χριστιανισμό;

– «Σκάνδαλα πάντα υπάρχουν, όσο υπάρχουν άνθρωποι. Ο Χριστός είπε κάποτε: «... θα έρθουν τα σκάνδαλα· μα αλίμονο στον άνθρωπο που προκαλεί το σκάνδαλο» (Ματθαίος 18:7–Νέα Μετάφραση Βίβλου). Δυστυχώς, κληρικοί όλων των χριστιανικών ομολογιών, έχουν δημιουργήσει τρομερά σκάνδαλα, με την ασυνεπή ζωή τους και τις πρακτικές τους. Ήδη αυτοί έχουν δεχτεί την περιφρόνηση του λαού και μια μέρα θα δώσουν λόγο στον αδέκαστο Κριτή. Υποκριτές και

σκανδαλοποιοί υπάρχουν σε όλους τους τομείς της ζωής. Αν στηρίζουμε την πίστη μας σε ανθρώπους, τότε, με την πτώση των «ειδώλων» μας θα βουλιάξουμε κι εμείς. Αν όμως στηρίζουμε την πίστη μας στον Χριστό, δεν θα σκανδαλιστούμε ποτέ. Η εκκλησία δεν ταυτίζεται με τους ανθρώπους αλλά με τον ιδρυτή της τον Ιησού Χριστό!»

– Πιστεύετε ότι η θρησκεία πρέπει να έχει λόγο στην πολιτική και να συμμετέχει σ' αυτήν ή πρέπει να διακρίνονται οι ρόλοι;

– «Ο Κύριός μας και οι Απόστολοι μας δίδαξαν ότι πρέπει να σεβόμαστε, να τιμάμε και να προσευχόμαστε για τους άρχοντες μας. Όσοι αφιέρωσαν τη ζωή τους στη διακονία του Ευαγγελίου δεν πρέπει να αναμιγνύονται με την πολιτική. Δεν είναι δυνατόν να υπηρετούν και τον «καίσαρα» και τον Θεό. Είναι διαφορετικοί κόσμοι και δεν εφάπτονται πουθενά. Ο άμβωνας της εκκλησίας είναι να κηρύττει τον Ιησού Χριστό και τη σωτηρία Του. Το κήρυγμα του Ευαγγελίου δεν πρέπει να έχει καμιά σχέση με την όποια πολιτική. Καλό θα ήταν οι χριστιανοί, που είναι το αλάτι και το φως του κόσμου, να κατέχουν θέσεις στα

κοινοβούλια. Δυστυχώς όμως στο κοινοβούλιο της χώρας μας, παρ' ότι η πλειοψηφία των βουλευτών ορκίζονται στο Όνομα του Τριαδικού Θεού, κανένας ποτέ δεν αναφέρεται στον Θεό. Ο λαός μας δεν ανέχεται βουλευτές που εμφορούνται από χριστιανικές αρχές! Δυστυχώς, ο Χριστός έχει εξοριστεί από το Κοινοβούλιο και γενικά από όλους τους τομείς του κράτους μας. Ο λαός μας δεν ψηφίζει ανθρώπους με αρχές αλλά αυτούς που θεωρεί ότι μπορούν να τον βολέψουν...»

– Ποιο είναι το μήνυμα των Χριστουγέννων;

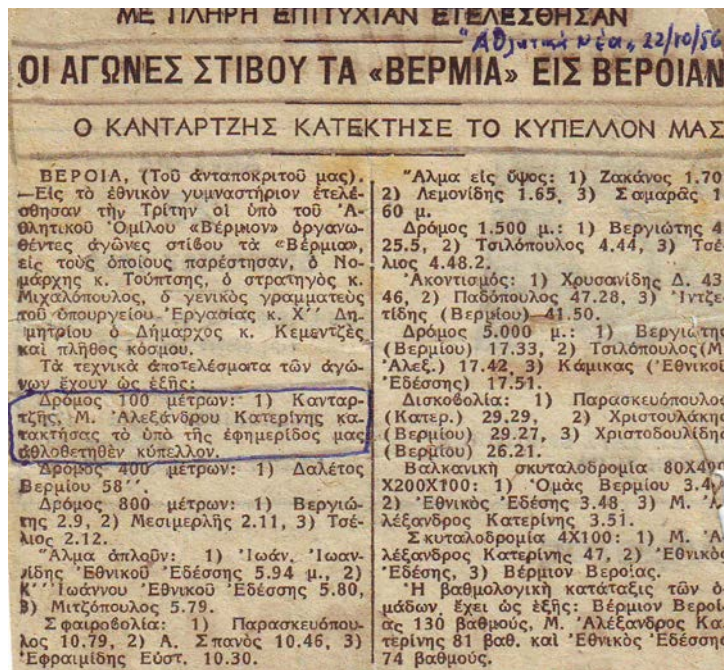
– «Οι μεγάλες γιορτές του Χριστιανισμού έχασαν το νόημά τους. Μετατράπηκαν σε περιόδους εμπορικών συναλλαγών, διασκέδασης, διακοπών... Ιδιαίτερα την περίοδο των Χριστουγέννων ο κόσμος συνηθίζει να δίνει και να παίρνει δώρα. Ελάχιστοι όμως σκέπτονται ότι τα

Χριστούγεννα μας θυμίζουν το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στην ανθρωπότητα, την «ανεκδιήγητη δωρεά» Του στον χαμένο αμαρτωλό. Το μήνυμα των Χριστουγέννων πηγαιίνει βαθύτερα. Είναι επίκαιρο, επαναστατικό και δίνει απάντηση στα μεγάλα προβλήματα

της ανθρωπότητας. Ο Χριστός που γεννήθηκε στη Βηθλεέμ από την Παρθένο Μαρία, ήρθε να μας δείξει πώς είναι ο Θεός, να μας διδάξει πώς να ζήσουμε ως πνευματικοί άνθρωποι και το πιο σημαντικό ακόμη: πώς θα έχουμε μια στενή σχέση με τον Πατέρα Θεό. Η κύρια αποστολή του Ιησού Χριστού στην ενανθρώπιση Του ήταν να προσφέρει τον Εαυτό Του θυσία για να γίνει ο Σωτήρας του καθενός μας».— **Τι εύχεστε για το 2010;**

– «Οι ευχές μου για τους αγαπητούς συμπολίτες μου και για όλον τον κόσμο είναι να έχουμε υγεία σωματική και πνευματική, ειρήνη στην καρδιά μας με τον Θεό και με όλους τους συνανθρώπους μας».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ» ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ 22/10/56

Αριστερά από την εφημερίδα ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ (Θεσσαλονίκης). Δεξιά από την εφημερίδα ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΧΩ Αθηνών.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ με τον δημοσιογράφο –εκδότη
ΓΕΩΡΓΙΟ «ΤΖΩΡΤΖΗ» ΚΑΝΤΑΡΤΖΗ-Φωτογραφίες αρχείου

Επιμέλεια:
Θεοχάρης Μπικηρόπουλος
OlymposVoice.blogspot.com

https://olymposvoice.blogspot.com/2020/05/blog-post_643.html?fbclid=IwAR2iyR64IcKP3E_BJj_PY6Dr7u9pmIm9TJ6l2d1vItG36TuOpXeBw0AcUO0

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΙΜΕΝΑ ΜΟΥ ΑΡΓΟ ΖΩΔΙΑΤΗ

Θα ήταν ελλιπής η σύντομη ομολογία - βιογραφία μου, αν δεν έκανα ιδιαίτερη αναφορά σ' εκείνον τον άνθρωπο του Θεού που έπαιξε καταλυτικό και πολύπλευρο ρόλο στην επιστροφή μου στον Χριστό και στην απόφασή μου να αφιερώσω τη ζωή μου στο έργο του Θεού. Κι όχι μόνο στη δική μου αλλά και στη ζωή πολλών άλλων νέων ανθρώπων.

Με ευγνωμοσύνη ευχαριστώ και δοξάζω τον Θεό για τον πνευματικό μου πατέρα, σύμβουλο και μέντορα Άργο Ζωδιάτη.

Το παρακάτω κείμενο αρχικά δημοσιεύτηκε στη ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ, με την ευκαιρία της συμπλήρωσης σαράντα χρόνων από την αποδημία του στον Κύριό Του, τον Οποίο τόσο αγάπησε και με πιστότητα και ένθεο ζήλο Τον υπηρέτησε.

Ο αιδ. Άργος Ζωδιάτης (Κύπρος 1916-Βοστώνη 1979), ποιμένας της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας Κατερίνης από το 1946 ως το 1962

ΕΝΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΟΡΑΜΑΤΙΣΤΗΣ

Άργος Ζωδιάτης

Συνήθως, όταν κάποιος πεθαίνει, γίνεται αναφορά στον χαρακτήρα, στα προσόντα και στην προσφορά του. Κι αυτό γίνεται όχι για εκείνον που πέρασε στην αντίπερα όχθη, αλλά για να απαλυνθεί ο πόνος των συγγενών. Μετά, όμως, από λίγα χρόνια όλα ξεχνιούνται και σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να υπάρχει μια φωτογραφία του στον τοίχο ενός σπιτιού ή ενός γραφείου.

Η Βίβλος μάς προτρέπει: «*Να θυμάστε τους ηγέτες σας που σας κήρυξαν το Λόγο του Θεού*» (Εβρ. 13:7). Ο ποιητής Ουράνης έγραψε: «Τότε οι νεκροί πεθαίνουνε, όταν τους λησμονάνε!» Κι αυτό πράγματι συμβαίνει. Υπάρχουν όμως μερικές φυσιογνωμίες φωτεινές που στο πέρασμα των χρόνων, όχι μόνο δεν τους λησμονούμε, αλλά τους θυμόμαστε νοσταλγικά, γιατί έχουν σημαδέψει τη ζωή μας και «*τα έργα τους ακολουθούν κατόπι τους*» (Αποκ. 14:13).

Μια τέτοια χαρισματική και πληθωρική προσωπικότητα, που άφησε έντονα αποτυπώματα στη ζωή πολλών ανθρώπων και εκκλησιών ήταν ο Άργος Ζωδιάτης.

Θεωρήσαμε καθήκον μας να αφιερώσουμε το «Πιερικό Περισκόπιο» στη ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ στον ξεχωριστό αυτόν άνθρωπο, που έζησε περίπου είκοσι χρόνια στην Κατερίνη. Έτσι οι παλιοί θα αναπολήσουν τις αλησμόνητες ημέρες της πολύπλευρης διακονίας του και οι νεότεροι θα πληροφορηθούν για τον άνθρωπο αυτόν του Θεού και θα εμπνευστούν από τη ζωή του.

Στη μέση ο Άργος Ζωδιάτης και αριστερά ο Σάββας Καρυπίδης στη Γερμανία

Ο Άργος Ζωδιάτης γεννήθηκε το 1916 στην Κύπρο και αργότερα η οικογένειά του μετοίκησε στην Αίγυπτο. Στην παιδική του ηλικία παρέδωσε τη ζωή του στον Χριστό κατά θαυμαστό τρόπο. Να πώς περιγράφει την επιστροφή του ο αδελφός του Σπύρος Ζωδιάτης: «Ήταν στα 13 του όταν ο δάσκαλός του, στο Πορτ Σάιντ της Αιγύπτου, τον έστειλε με έναν συμμαθητή του να πετροβολήσουν κάποιον «αιρετικό», που κήρυττε το Ευαγγέλιο... Πήγαν τα δυο παιδιά και κάθισαν στο θρανίο και άρχισαν ν' ακούν το κήρυγμα. Ο Άργος κυριολεκτικά ρουφούσε τις αλήθειες του Ευαγγελίου, που έβγαιναν από το στόμα του πιστού ανθρώπου του Θεού. Το κήρυγμα τελείωσε. Τις πέτρες που είχε μαζέψει ο Άργος στις τσέπες του δεν τις χρησιμοποίησε. Ανέφερε στον δάσκαλό του ότι ο άνθρωπος εκείνος έλεγε καλά πράγματα, τίποτε το κακό. Για την ενέργειά του αυτή έφαγε ξύλο από τον δάσκαλό του. Έτσι, το Άγιο Πνεύμα τον έκανε παιδί του Θεού.

Η μητέρα μας, προσηλωμένη στους τύπους, στενοχωρήθηκε που ο γιος της έγινε «αιρετικός». Ένα βράδυ, ύστερα από απεγνωσμένη προσπάθεια της να τον μεταπείσει, τον έδιωξε από το σπίτι. Του είπε: «Φύγε από το σπίτι και μην ξανάρθεις, αν δεν αλλάξεις». Σκέφτηκε ότι ο Άργος θα πήγαινε στους καινούριους φίλους του... Το άλλο πρωί όταν άνοιξε την πόρτα, είδε γονατιστό τον Άργο. «Τι κάνεις εδώ; Δεν πήγες στους φίλους σου; Ήσουν εδώ όλη τη νύχτα;» «Ναι, μάνα. Προσευχόμουν για σένα, να σε σώσει ο Θεός, όπως έκανε και σ' εμένα». «Έλα, παιδί μου μέσα και μίλησέ μου. Πες μου κι εμένα για τον Χριστό, που έχει τέτοια δύναμη να αλλάξει τους ανθρώπους». Οι πρώτοι πνευματικοί καρποί της διακονίας του ήταν ο αδελφός του Σπύρος και οι γονείς του...

Με τον Ποιμένα μας Άργο Ζωδιάτη, τον Άγγλο ιεροκήρυκα Ο. Thomas, στο Ντάρμστατ (Γερμανία) στο σπίτι του Στέφανου και Αλεξάνδρας Αναστασιάδη

Από τη νεανική του ηλικία έγινε γνωστός για τα φλογερά ευαγγελιστικά του μηνύματα, ιδιαίτερα μεταξύ της νεολαίας. Ύστερα από τις θεολογικές σπουδές του στο Κάιρο, διετέλεσε ποιμένας σε Ευαγγελικές Εκκλησίες της Κύπρου και του Καΐρου. Παντρεύτηκε τη Βικτωρία Τεκτονίδου, που στάθηκε πιστή και πολύτιμη συνεργάτιδά του όλα τα χρόνια. Απέκτησαν τέσσερα παιδιά: την **Ευνίκη**, σύζυγο του γιατρού Δρα **Δημοσθένη Κατσάρκα**, Διεθνή της Κλινικής **ΑΓΙΟΣ ΛΟΥΚΑΣ**, τον **Φαίδωνα**, εκπαιδευτικό και τη **Ρέα**, σύζυγο του γιατρού **Χαράλαμπου**

Σιδηρόπουλου στην Πασαντίνα της Καλιφόρνιας, και τον Τάσο που πέθανε σε παιδική ηλικία.

Το 1946, σε ηλικία 30 ετών, προσκλήθηκε να αναλάβει ποιμαντορικά καθήκοντα στην Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης, σε μια περίοδο πολιτικής αστάθειας. Την εποχή εκείνη η Ευαγγελική Κοινότητα ήταν πολυπληθής. Μόνο το **Κυριακό Σχολείο** είχε γύρω στα πεντακόσια παιδιά. Από την αρχή κιόλας ανέπτυξε πολύπλευρη δραστηριότητα. Εργάστηκε με απaráμιλλο ιεραποστολικό ζήλο στην Εκκλησία και στην Κοινότητα. Στη διάρκεια της ποιμαντορίας του η Εκκλησία γνώρισε τη χρυσή εποχή της.

Με τη συμπαράσταση του αδελφού του Σπύρου Ζωδιάτη, προέδρου της AMG International, ίδρυσαν: 1) Το **Ορφανοτροφείο**, για περίπου εκατό ορφανά. Υπό την αιγίδα του λειτούργησαν επίσης τυπογραφείο, βιβλιοδετείο, υφαντήριο κ.ά. 2) Το **Βιβλικό Ίδρυμα Κατερίνης**, από το οποίο αποφοίτησαν πολλοί νέοι και νέες που υπηρέτησαν τον Κύριο σε διάφορες διακονίες σε εκκλησίες της πατρίδας μας και του εξωτερικού, ως ποιμένες, ευαγγελιστές, δάσκαλοι Κυριακών Σχολείων κ.ά. 3) Την **Κατασκήνωση Λεπτοκαρυάς**, όπου εκτός από τις παιδικές κατασκηνώσεις, κάθε καλοκαίρι οργανώνεται το γνωστό Βιβλικό Συνέδριο, και αυτό οραματισμός δικός του, καθώς και διάφορα άλλα συνέδρια στη διάρκεια του έτους. Προς τιμήν του το Πρεσβυτέριο και η Επιτροπή Κατασκήνωσης αποφάσισαν να ονομάσουν την Κατασκήνωση Λεπτοκαρυάς «**ΒΙΒΛΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΡΓΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ**». 4) Το **Ημερήσιο Κατηχητικό Σχολείο και τα Θερινά Σχολεία**, όπου τα παιδιά της Εκκλησίας προετοιμάζαν τα σχολικά τους μαθήματα και μελετούσαν τον Λόγο του Θεού.

Οι δραστηριότητές του δε σταματούσαν εδώ. Διοργάνωνε τακτικά πολυήμερες ευαγγελιστικές και άλλες συναθροίσεις, για την αφύπνιση, οικοδομή και κατάρτιση του ποιμνίου του, με ομιλητές από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Στις ημέρες του η Εκκλησία γνώρισε μία μοναδική **πνευματική αναζωπύρωση**, που επηρέασε έντονα όλη τη ζωή της Κοινότητας. Κύριος ομιλητής στις συναθροίσεις αυτές ήταν ο «γλυκός ψαλμωδός του Ισραήλ», αείμνηστος **Άγγελος Δαμασκηνίδης**, με μερικούς ομιλητές από το εξωτερικό. Το Άγιο Πνεύμα κινήθηκε με θαυμαστό τρόπο. Πολλοί αναγεννήθηκαν, άλλοι αφιέρωσαν τη ζωή τους στον Κύριο και οι σχέσεις πολλών τακτοποιήθηκαν. Η Εκκλησία έζησε ημέρες Ουρανού!

Είχε τη σοφία και τη διορατικότητα να επιλέγει τους κατάλληλους ανθρώπους για τις κατάλληλες θέσεις και να χρησιμοποιεί με τον καλύτερο τρόπο το έμψυχο υλικό της Εκκλησίας και της Κοινότητας. Βοηθοί του υπήρξαν οι αείμνηστοι **Αθανάσιος Ηλία** και ο Απόστολος **Μπλιάτης**. Είχε τόσο ζήλο για ευαγγελισμό και την οικοδομή των πιστών, ώστε δεν φειδόταν χρόνου και κόπων. Εκτός από τις συστηματικές επισκέψεις σε οικογένειες της εκκλησίας, τακτικά επισκεπτόταν και μεμονωμένα άτομα σε διάφορες περιοχές της πατρίδας μας.

Καθώς έβλεπε τους χιλιάδες Έλληνες μετανάστες στη Γερμανία ως έναν μεγάλο αγρό, έστειλε εκεί τον **Σάββα Καρυπίδη** ως ποιμένα για τους πολλούς Έλληνες Ευαγγελικούς. Παράλληλα ο ίδιος επισκεπτόταν τη Γερμανία ή έστειλε και άλλους εργάτες του Ευαγγελίου, ώστε με τον Σάββα Καρυπίδη να επισκέπτονται και να ευαγγελίζουν Έλληνες σε διάφορες πόλεις της Γερμανίας.

Η προσφορά του ήταν πολύτιμη και στο γενικότερο έργο της πατρίδας μας. Και θα συνέχιζε να υπηρετεί τον Κύριο, αλλά τα σχέδια του Θεού ήταν διαφορετικά. Το 1963 αναγκάστηκε να μείνει στην Αγγλία. Εκεί για μερικά χρόνια διακόνησε μια αγγλόφωνη εκκλησία. Την ίδια περίοδο άρχισε ραδιοφωνικές εκπομπές στην ελληνική γλώσσα από τον ραδιοφωνικό σταθμό TWR του Μόντε Κάρλο. Τα

προγράμματα εκπέμπονταν κάθε μέρα. Έτσι, μέσω του ραδιοφώνου μπορούσε να πλησιάσει τους συμπατριώτες μας με το μήνυμα του Ευαγγελίου.

Η αγάπη του για τον λαό μας ήταν πάντα μεγάλη. Έτσι, το 1969 ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση της **Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας** της Βοστώνης, να αναλάβει ποιμαντορικά καθήκοντα στην Εκκλησία, τα περισσότερα μέλη της οποίας προέρχονταν από την Εκκλησία της Κατερίνης. Και σ' αυτήν την Εκκλησία η προσφορά του ήταν μεγάλη κι ευλογημένη. Με πρωτοβουλία και ενέργειές του αγοράστηκε ένα θαυμάσιο εκκλησιαστικό κτίριο, με ένα συμβολικό ποσό! Παράλληλα, ανέπτυξε κι άλλες ευαγγελιστικές δραστηριότητες ανάμεσα στους συμπατριώτες μας.

Κι ενώ ήταν γεμάτος με οραματισμούς για νέες διακονίες με σκοπό τον ευαγγελισμό των Ελλήνων, ο Κύριος τον κάλεσε κοντά Του σε ηλικία 63 ετών. Είναι αλήθεια πως η μετάστασή του στη δόξα του Ουρανού άφησε δυσαναπλήρωτο κενό. Ανεξιχνίαστες οι βουλές του Κυρίου. Το Έργο συνεχίζεται, γιατί ο Κύριος έχει τους δικούς Του σε κάθε γενιά. Ο **Άργος Ζωδιάτης** άφησε πλούσια πνευματική παρακαταθήκη σε συνεργάτες του και σε εκκλησίες που διακόνησε με πιστότητα. «Πολύτιμος ενώπιον του Κυρίου ο θάνατος των οσίων αυτού» (Ψαλμός 116:15). Και ο άνθρωπος του Θεού Άργος «αν και πεθαμένος, συνεχίζει ακόμα να μας μιλά» (Εβρ. 11:4).

Πολλοί είναι αυτοί που ευεργετήθηκαν και ευλογήθηκαν από τη διακονία του ανθρώπου αυτού του Θεού. Είμαι ευγνώμων στον Θεό για τον φυσικό μου πατέρα, που φρόντισε και κάλυψε τις φυσικές μου ανάγκες. Τον ευχαριστώ όμως, ιδιαίτερα, και για το ευ ζην μου που το οφείλω στον πνευματικό μου πατέρα, τον **Άργο Ζωδιάτη**, που υπήρξε ποιμένας, δάσκαλος, εμπνευστής, σύμβουλος. Ευχή και προσευχή μας είναι το Πνεύμα του Θεού να αγγίξει τις καρδιές των νέων και να παραχωρήσουν τη ζωή τους στον Κύριο και μερικοί να πάρουν την απόφαση να αφιερώσουν τη ζωή τους στη διακονία του Ευαγγελίου.

Γεώργιος Σ. Κανταρτζής

ΒΙΝΤΕΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΠΟΙΜΕΝΑ ΑΡΓΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ 40 ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

<https://www.youtube.com/watch?v=Rluq9NeVX4k&t=308s>

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Στην Κατασκήνωση Λεπτοκαρυάς στα πρώτα χρόνια

Με τον Σπύρο Ζωδιάτη και έναν Αμερικανό φίλο του έξω από την ΕΕΕ Κατερίνης

Με τους Τάσο Ιωαννίδη, πρόεδρο της AMG και Φώτη Ρωμαίο, υπεύθυνο της AMG στην Ελλάδα και Ευρώπη

Συνάθροιση Νεολαίας σε σπίτι

Τα πρόσωπα που βραβεύτηκαν σε Βιβλικό Διαγωνισμό στον Όμιλο Νεολαίας

Εκδρομή Ομίλου Νεολαίας στο Βήμα του Αποστόλου Παύλου στη Βέροια.

Με τις ζακέτες ΝΕΟΛΑΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ, δώρο του καθηγητή του Κολεγίου MESSIAH Ed. Kuhman

Αριστερά: Στην Αμερικανική Γεωργική Σχολή Θεσσαλονίκη 1/5/61. Αριστερά η Μάρω Ηλία, πίσω η Ερμιόνη. Τέσσερις μήνες πριν πάω στη Γλασκόβη.
 Δεξιά: Ο πατέρας μου, ο Σάββας και στην αγκαλιά ο Γιώτης, μπροστά στο πατρικό μας

Αριστερά: Ο Τομ Μέντορ πακετάρει Κ.Δ. και έντυπα από παραγγελίες αναγνωστών των ΝΙΚΗΤΩΝ.
 Δεξιά: Με τον Maurice Paine κάπου στην Αγγλία.

Στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης το 1977. Μοιράζουμε φυλλάδια με τον στενό φίλο μου Συμεών Ιωαννίδη, στενό συνεργάτη της AMG για πολλές δεκαετίες και τη σύζυγό του Άννα. Ο μικρούλης είναι ο γιος τους Τάσος, πρόεδρος τώρα της ιεραποστολής AMG, με έδρα της Τσατανούγκα των ΗΠΑ.